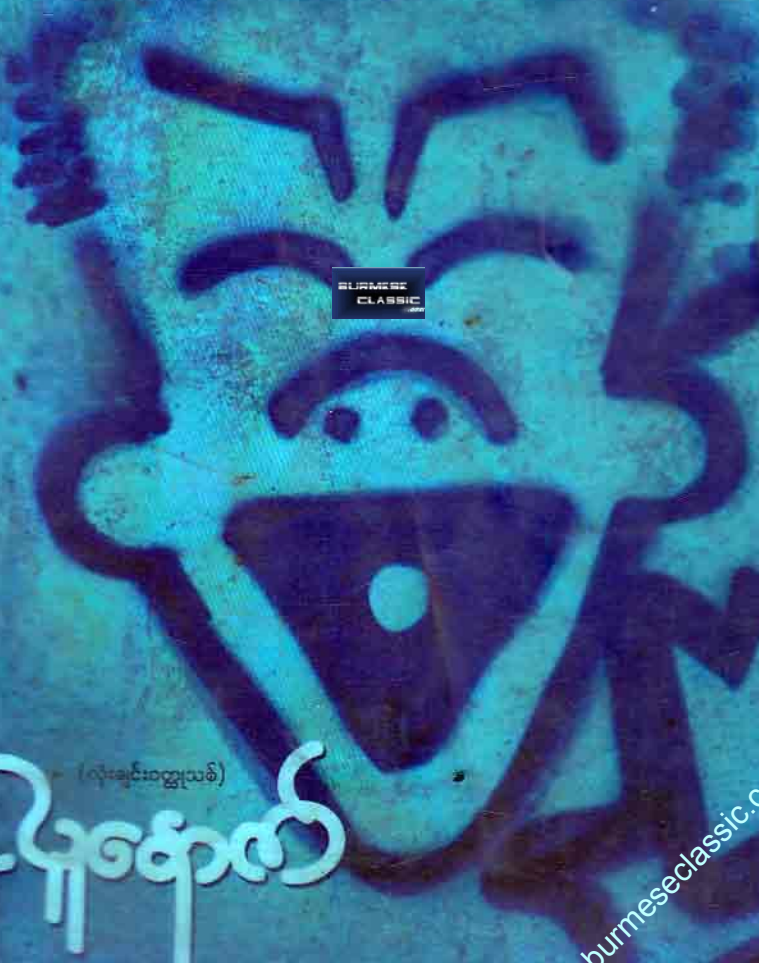

မင်းသိန်းစွာ စာပေ

မင်းသိန်းစွာ

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းတက္ကသိုလ်)

မူရောက်

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၆၈၀၆၀၇]
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၆၅၂၀၆၀၇]
- ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်။
- ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်စိုင်း (၀၄၂၄၃) (ရွှေအိမ်မှူးစာပေ)
အမှတ် (၂၂၁)၊ (၃၁)လမ်း၊ (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်အောင်ကျော် (စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၇၀၅၅၃)
အမှတ် (၈၇)၊ (၅၆)လမ်းတို၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ဥက္ကာ (ATOMIC Digital Art)
- ကွန်ပျူတာစာပိတ် - သဇ္ဇာ (၃၄) လမ်း
- အတွင်းဖလင် - ဦးအောင်တင်အေးနှင့်သမီးများ
- စာအုပ်ချုပ် - စွယ်တော်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC

(၀)

BURMESE
CLASSIC

တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ခုခုမဖြစ်လိုက်နဲ့၊ ဖြစ်လိုက်ရင် သူပဲ။ အမြဲ
လိုလို ပြဿနာကို မီးထွန်းပြီး လိုက်ရှာနေတဲ့ကောင်မျိုးပေါ့။

သူ့ရဲ့တခြားအကျင့်တစ်ခုကတော့ အရမ်းနောက်ပြောင်တတ်
တာပါပဲ။ သူက တစ်ဇာတိတူညီတာလည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို နောက်
ပြောင်တတ်တဲ့အကျင့်ကြောင့်လည်း အရပ်က သူ့ကို တော်တော်နဲ့
မေတ္တာမပျက်တာလို့ ရန်မျိုးက ခံယူထားပါသေးတယ်။

အဲဒါကလည်း အမှန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်မျိုးရဲ့ ၈
နောက် ကျီစယ်ခံရသူတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ ရှက်ပြီးလေးပြီးပြီး ကျေနပ်
ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြတာ များပါတယ်။ တချို့တလေကတော့ ခံပြင်းဒေါသ
ထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲတတ်ကြတာပေါ့လေ။ အထူးသဖြင့် အပျိုကြီးတွေနဲ့
အပျိုပေါက်စ ချာတိတ်မလေးတွေဟာ ရန်မျိုးကို ပေါက်ကွဲနေကျ ဖောက်
သည်တွေပါ။

အခုလည်း ဆောင်းနှင်းမြူတွေ စိုးမိုးထားတဲ့ နိုင်ဘာနံနက်
ခင်းတစ်ခုမှာ လမ်းထိပ်က ရီရီဝေဝနေ ဗာဒံပင်အိုကြီးကို ရန်မျိုးတစ်
ယောက် အရသာခံပြီး ငေးကြည့်နေတုန်း...

“ဟဲ့... ရန်မျိုး”

ရုတ်တရက် နောက်ကနေ ခေါ်လိုက်တဲ့ မာဆတ်ဆတ်အသံ
ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာပေါ် ဒေါသတွေ ဖျောက်ကျ
ထားတဲ့ အပျိုကြီးမဆွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ကြည့်ရတာ သူ့ကို တော်
တော် တင်းမာနေပုံပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရန်မျိုးက လူလည်မဟုတ်လား။ ဆွေရဲ့ပုံကို မြင်လိုက်
တာနဲ့ ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာကိုပါ သူက တန်းသိပြီးသား မဆွေကို

ဒီနေ့ကို ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နိုင်ဘာရက်စွဲတစ်ခုလို့ပဲ လွယ်လွယ်
ကူကူ ဆိုကြပါစို့။ မြူတွေကလည်း သိပ်မအေးလှတဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်
ကာလကို ပုံဖော်ဖို့ တာဝန်ယူထားဟန် တူပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး နှင်းမြူတွေနဲ့ ပိန်းပိတ်နေရဲ့။ ရှေ့ဆယ်ပေကျော်ကျော် အကွာအဝေး
လောက်ဆိုရင် မြင်ကွင်းက မသဲကွဲချင်တော့ဘူး။

မြေနီလမ်းသွယ်လေးရဲ့ထိပ်မှာရှိတဲ့ ဗာဒံပင်အိုကြီးကို အခုလို
မှုန်ရီရီနဲ့ မထင်မရှား မြင်ရရင် သူက သဘောကျလေ့ရှိတယ်။ သူ့ဆို
တာက ‘ရန်မျိုး’ ပါ။

ရန်မျိုးဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ မသိတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။
ဒီကောင်က နည်းနည်းစွာတယ်။ လူ့ဗိုက် မဟုတ်ပေမယ့် ရန်ဖြစ်တတ်

www.burmeseclassic.com

ဆုတောင်းပေးပေးပြီး ပြီးပြန်တယ်။ ပြီးတော့ . . .

“ဟီးဟီး . . . နေကောင်းတယ်နော် မဆွေ”

သူ ဘယ်လိုပြောပြော အပျိုကြီးမဆွေကတော့ ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရန်မျိုးကို စိုက်ကြည့်နေဆဲပါ။ ရန်မျိုးကလည်း သူ့လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ပါတယ်။

“မဆွေတို့များ သွေးကြီးလိုက်တာနော် . . . ဒီလောက် ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်နေတာတောင် ပြန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုဖော် မရဘူး”

“ရန်မျိုး . . . နင် . . . နင်က အခုမှ ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

အပျိုကြီးဒေါသဆိုတော့လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။ ပေါက်ကွဲသံစဉ်ကို ကီးအပြည့်နဲ့။ အင်းပေါ့လေ . . . ရန်မျိုးလုပ်ပုံက ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း ပေါက်ကွဲသင့်တယ် မဟုတ်လား။

“ဘာများပါလိမ့် မဆွေရယ် . . . ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ပါ”

ရန်မျိုးက လေပြေလေးနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲ ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီလိုလုပ်လေ မဆွေက ပိုပြီးဒေါက်နီလေပဲ။

“နင်နော် . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဪ . . . ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါမဆွေရယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့။ တစ်ရပ်တွက်တည်းသားချင်းတွေပဲဥစ္စာ”

“အေး . . . အဲဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ ပြောမယ်ဟေ့ ပြောမယ်။ ကဲ . . . ကြည့်စမ်း . . . အဲဒါဘာလဲ”

မဆွေက စာတစ်စောင်ကို ရန်မျိုး မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒါကို ရန်မျိုးက . . .

“အာ . . . မဆွေကလည်း ပြောမယ်ဆိုပြီး၊ အဲဒီလိုကြီး မပြပါနဲ့ဗျာ”

“အမ် . . .”

သူ့စကားကြောင့် မဆွေခမျာ ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိရလောက်အောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရှာပါတယ်။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က အဲဒီလို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ လူလည်လိုက်ကျတတ်တဲ့ ကောင်မျိုးပါ။

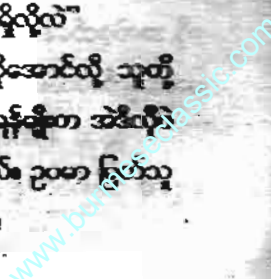
ဒါပေမဲ့ မဆွေကလည်း ခေသူတော့မဟုတ်ဘူး။ ရန်မျိုးလို ကောင်မျိုးကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန် ကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတာ အထာပေါက်ပြီးသား။ နောက်တစ်ချက်က အပျိုကြီးပီပီ လက်ရဲတယ်။ အဲ . . . တစ်မျိုးထင်ပြီး လျှောက်တွေးမနေနဲ့။ မဆွေ လက်ရဲပုံက ဒီလိုပါ။ ရန်မျိုးရဲ့ နားရွက်ကို မဆွေက ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်တာကို ပြောတာ။

“အားလားလား . . . နာလိုက်တာဗျာ။ မဆွေက လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းပဲ။ မဆွေကို ကျွန်တော်က ဘာများ . . . လုပ်မိလို့တုန်း”

“ဟင် . . . ဘာလုပ်မိလို့တုန်း ဟုတ်လား။ နင် မနေ့တ ငါတို့ ဇိမ်းရှေ့မှာ သောက်ရက်ခွဲသွားတာလေ . . . မေ့သွားဦးလား”

“အဲဒီတုန်းက မဆွေကို ‘အကောင်အို’ က စာတောင်းလိုက်လို့ လာပေးတာလေ။ ကျွန်တော့်မှာ . . . ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ရန်မျိုးပြောတဲ့ အကောင်အိုဆိုတာ အဖွဲ့ကိုအောင်လို့ သူတို့ ခေါ်တဲ့ လူပျိုသိုးကြီး ‘အောင်ကြီး’ ကို ပြောတာပါ။ ရန်မျိုးက အဲဒီလိုပဲ ခင်တဲ့လူရဲ့နာမည်တွေကို ပြောင်းပြန်ခေါ်လေ့ရှိတယ်။ ဥပမာ ခြင်္သေ့ဆိုရင် ‘မြူသပ်’၊ ဗိုလ်တွတ်ဆိုရင် ‘ဘွတ်တို’ . . .

၁၂ ■ လေမျိုးသွင်

“ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဆိုတာကို သိချင်ရင် နင်ပေးသွားတဲ့ စာကို နှင် ပြန်ဖတ်ကြည့် . . . ရော့ . . .”

မေတ္တာ ရန်မျိုးရဲ့နားရွက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ စာကို ထိုးပေး **တယ်။** ရန်မျိုးက ပြောတယ်။

“မဆွေ ဖတ်ကြည့်ဆိုလည်း . . . ဖတ်ကြည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နားရွက်ကို လွှတ်တော့ဗျာ . . . နာလှပြီ”

ဒီတော့မှ မဆွေလည်း မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး အင်တင်တင်နဲ့ သူ့နားရွက်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ . . . ၊ ရန်မျိုး အိမ်လန်ဝေပြီး ညည်းမယ်ဆိုလည်း ညည်းလောက်စရာပဲ။ မဆွေ လိမ်ဆွဲထားတဲ့ နားရွက်လေးဆိုတာ နီရဲတွတ်နေတာကိုး . . . ။

ရန်မျိုးက မဆွေပေးလိုက်တဲ့စာကို ခပ်တည်တည် ဖွင့်ဖတ် လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီစာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာ သူသိပြီးသားပါ။ ဘယ်မသိရှိမလဲ . . . မနေ့က သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တဲ့ စာပဲဥစ္စာ။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့က ရှိသေးတော့ ဒီလိုပဲ ဖိန့်ရတာပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ စာက သူ မဆွေကို မနေ့တုန်းက ပေးခဲ့တဲ့စာ ပါပဲ။ အဲဒါကို ရန်မျိုးက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး အခုမှ ဖတ်ဖူးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖတ်တယ်။ ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပဲ။ မဆွေက သူ့အမူအရာ ကို အကဲခတ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဖတ်ပြီးတော့ ရန်မျိုးက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်တယ်။

သူက ချက်ချင်း အံ့ဩအားနာသွားတဲ့ပုံမျိုး ဖမ်းလိုက်တယ်။ နဖူးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဟာ . . . သွားပြီ . . . ။ ကျွန်တော်တော့ သေသာသေလိုက်ချင်

တော့တာပါပဲ မဆွေရယ် . . . တကယ်ပါ။ မဆွေကို အရမ်းအားနာ တာပဲ။ သိလား”

“မသိဘူး . . . ။ ငါသိတာတော့ နင့်ကို သတ်ပစ်ချင်တာပဲ သိ တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မဆွေရယ် . . . ကျွန်တော့်အပြစ်က သေသင့် ပါတယ်။ အမှန်တကယ်က ကျွန်တော် ပေါ့လျော့မိလို့ စာချင်းမှားသွား တာပါ။ အကောင်အို ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့စာက အိမ်မှာရှိလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို . . . အခု ဒီစာက ဘာလဲ”

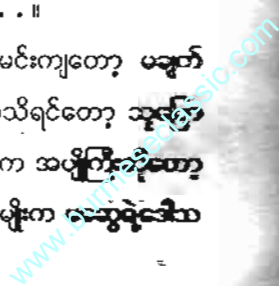
“ဪ . . . ဒါလား . . . ။ ဒါက ကျွန်တော် ဗြူသပ်တို့၊ ဘွတ် တို့တို့နဲ့ သကြံနီကျရင် သံချပ်တိုင်မလို့ ရေးထားတာပါ မဆွေရဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ . . . အခုမှ ဆောင်းဝင်ခါစ ရှိသေးတယ်။ သကြံနီရောက်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး။ နင် . . . ငါ့ကို မလိမ့်တပတ် လာ မလုပ်နဲ့နေရန်မျိုး။ နင်ရေးထားတဲ့ဟာက ငါ့ကို စောင်းပြီးရေးထား တာ”

မဆွေစကားအဆုံးမှာ ရန်မျိုးက စိတ်ထဲကနေ ‘မှန်လိုက်တာ’ လို့ တွေးလိုက်ပါတယ်။ မှန်မှာပေါ့ . . . သူက မဆွေကို တည့်တည့်ကြီး ကစ်ထားတာပဲဥစ္စာ . . . ။

ရေးထားတဲ့စာကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ . . . ။

‘ယောက်ျားကျတော့ လိုချင်တယ်။ ထမင်းကျတော့ မဆွတ် တတ်ဘူး . . . လင်တရူး . . . လင်တရူး’ တို့။ မသိရင်တော့ သူ့လို သလို သံချပ်လိုလို ဘာလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဆွေက အပျိုကြီးဘိုတော့ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တယ်ဆိုပြီး ဒေါဖောင်းတာပေါ့။ ရန်မျိုးက **မဆွေရဲ့ဒေါက်**

တို့ အခုလို နှစ်သိမ့်ရာပါတယ်။

“မဆွေရယ်... မဆွေကို စောင်းပြီးရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လောက်ကားတွေကိုလည်း ပြန်ပြီး နှိပ်ထားတဲ့အကြောင်း ပါပါတယ်ဗျ...”

“ဘယ်မှာပါလို့လဲဟဲ့”

“ရော်... မဆွေကလည်း စိတ်ချည်းပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ လည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ အဲဒီဟာက မရေးရသေးဘူးဗျ။ တကယ်က 'မိန်းမကျတော့ လိုချင်တယ်... အလုပ်ကျတော့ မလုပ်ချင်ဘူး... မယားတရား... မယားတရား' လို့ ရေးဖို့ ကျန်နေသေးတယ် မဆွေရဲ့။ အခုဟာက... စာချင်းမှားသွားလို့ပါ”

အပျိုကြီးမဆွေက မယုံသင်္ကာဟန်နှင့် စကားကို ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီတော့...”

“အကောင်အို့စာက အိမ်မှာ တကယ်ရှိပါတယ်။ မဆွေကို မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် ယူလာပြမယ်”

“အေး... ဟုတ်ရင်တော့ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ မနက်ဖြန် ကျရင် သေဖို့သာပြင်ထား...။ အဲဒီ နှင့်အကောင်အို့ရဲ့ လက်ရေးကို ငါ အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးတယ်... သဘောပေါက်လား”

မဆွေစကားကြောင့် ရန်မျိုးလည်း နည်းနည်းတော့ ဖျားသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... အကောင်အို့လက်ရေးကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးတယ်ဆိုတာကိုး။ ဘယ်လိုဖတ်ဖူးတယ်တော့ သူလည်း မသိဘူးပေါ့။ သူက မဆွေ လူရှိန်အောင် တမင်လျှောက်ပြောနေတာပါလို့ တွေး

လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရန်မျိုးက မှင်သေသေနဲ့...။

“စိတ်ချပါ မဆွေရဲ့...။ မနက်ဖြန်ကျရင် မဆွေကို အကောင်အိုပေးထားတဲ့စာ တကယ်ယူလာပြပါမယ်”

“အေးပါ... အေးပါ...။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြီး မဆွေက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ရန်မျိုးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ နီဝင်ဘာမနက်ခင်းရဲ့ မြူနှင်းတွေဟာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပြိုကွဲစပြုနေပြီ။

မနက်ဖြန် မဆွေဆီ စာအချိန်မီ ပေးနိုင်ဖို့ ဒီနေ့ကတည်းက သူ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရန်မျိုးက သဘောပေါက်ပြီးသား မဟုတ်လား။ သူက လူလည်ပဲ...။ ပြီးတော့... လူနောက်...။

(J)

“ဟေ့ကောင်ရန်မျိုး... ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ...။ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ အကောင်အိုရာ... အကောင်အိုအတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်းကို သယ်ဆောင်လာရတာကိုးဗျ။ ပြောချင်လွန်း လို့ အမြန်ပြေးလာရတာ... မောတောင်မောတယ်”

ရန်မျိုးစကားကြောင့် အကောင်အိုက မယုံသင်္ကာနဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘာမှတော့ မပြောသေးဘူး။ အကောင်အိုက စဉ်း စားပြီး ရန်မျိုးကို အကဲခတ်နေတာ။

အဲဒီကောင်က ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ လူကြီးတွေဘာတွေ နား လည်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူနောက်...။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ကြပ်တတ် တယ်။ ခံရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ ရန်မျိုးဆိုရင် အားလုံးက မခံရအောင် သတိထားပြီး နေကြရတယ်။ အကောင်အိုက သူ့ကို အေးစက်စက်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

“ပြောစမ်းပါဦး... မင်း သယ်လာတဲ့ သတင်းကောင်းလေး ကို”

“ဪ... အကောင်အိုရယ်...။ လေသံကြီးကလည်း အေး တိအေးစက်နဲ့... ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ လာပြောပြတဲ့တာကို အကောင်အိုက မနွေးထွေးဘူး။ မဆွေဆိက အကောင်အိုနဲ့ ဝတ်သတ် 'တဲ့သတင်းတစ်ခု ရလာလို့ဗျ။ ခင်ဗျား မသိချင်လည်း နေဗျ...”

ရန်မျိုးစကားထဲမှာပါတဲ့ မဆွေဆိုတဲ့နာမည်ကြောင့် အကောင် အိုလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း အချိုးပါ ပြောင်းသွားတယ်။

အဲဒီညနေမှာပဲ အကောင်အိုဆိုတဲ့ လူပျိုသိုးကြီးဆို ရန်မျိုးက အားရဝမ်းသာနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ရောက်လာတယ်။ အကောင်အိုက သူ ထုံးစံအတိုင်း ညနေခင်းစည်းစိမ်ကို ဘီအီးတစ်လုံးထောင်ပြီး စတင် ခံစားနေပါပြီ။ အကောင်အိုက တစ်ယောက်တည်း ချနေတာ။ ရန်မျိုး ကိုမြင်တော့ အောင်ကြီး (ခေါ်) အကောင်အိုတစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... သူက အခုမှ စ.သောက်ခါ စပဲ ရှိသေးတာ။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ကို ဦးနှောက်စားမှာ စိုးရိမ် တာပေါ့။

ရန်မျိုးက အကောင်အို သောက်နေတဲ့ ကိုယောလှဘုံဆိုင်ထဲ ကို လောလော၊ လောလောနဲ့ ဝင်လာပြီး သူ့ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ညီလေးရန်မျိုး . . . မင်းကလည်း ငါ့ကို အဲဒီလိုမထင်ပါနဲ့ကွာ။ ငါက မင်းကို အမြဲတမ်း နွေးထွေးပြီးသား . . . ။ ကဲ . . . ရော့ . . . ဒီမှာ မင်းပါ ချမယ်မှတ်လား . . . ”

အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို အရက်တစ်ခွက် ငွေပေးတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဖားတာပေါ့လေ။ ဒါကို ရန်မျိုးကလည်း ပေါက်ပါတယ်။ သူက အကောင်အိုကို မွဲပြုံးလေးပြုံးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နဲ့ အထက်စီးနင်း ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“ရန်မျိုးရာ . . . ပြောမှာပြောစမ်းပါ . . . ။ မဆွေက ဘာတဲ့လဲ”

အားမလိုအားမရနဲ့ အကောင်အိုက စမေးတော့ ရန်မျိုးက လေသံကို နှိပ်ချလိုက်ပြီး . . .

“မဆွေက . . . ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ ရည်းစားရှိလားလို့

စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တယ်ဗျ . . . သိလား”

အကောင်အိုရဲ့ မျက်နှာကြီးက အရက်ခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ကြားက ဝင်းပြီးလာပြီး မျက်လုံးပါ ပြူးထွက်လာတယ်။

“တကယ် . . . ”

“ဘာလဲ . . . ခင်ဗျားက မယုံဘူးလား”

“အာ . . . အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ညီကလည်း မင်းကို ငါက ယုံပါတယ်။ ကဲ . . . လုပ်စမ်းပါဦး . . . အဲဒီတော့ မင်းက မဆွေကို ဘာပြန်ပြောခဲ့လဲ”

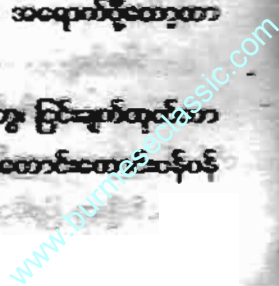
“လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပေါ့ဗျ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ မတင်တင်မာနဲ့ အခြေအနေက ရော . . . ဘယ်လိုလဲ”

ရန်မျိုးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် အောင်ကြီး (ခေါ်) အကောင်အိုတစ်ယောက် ချက်ချင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။ အဲဒါမှ တကယ့်ရှေ့ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က သူ့ မတင်တင်မာကို သွားကြောင်ခွဲဖူးတာ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ အခု မတင်တင်မာက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ငြိသွားပါပြီ။ မတင်တင်မာက သူ့ကို ငြင်းခွဲပေမယ့်လည်း အကောင်အိုက . . . အေးဆေးပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာက မတင်တင်မာ မဟုတ်ဘူး။ ရမလားလို့ ကြံမိတာပါ။ သူ့ တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာ မဆွေပဲ။

သူနဲ့ မဆွေတို့ မကြာခဏ ဆုံနေကျနေရာလေးဟာ သူတို့ရပ်ကွက်ရုံးပဲ။ အကောင်အိုက ရပ်ကွက်ရုံးမှာ စာရေးလုပ်တယ်။ မဆွေတို့ အိမ်က သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဧည့်သည်အလာဆုံး၊ လူအဝင်အထွက် အများဆုံးအိမ်လို့ ပြောရမယ်။ အမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ဒိုင်ခံပြီး ဧည့်စာရင်းတိုင်ပေးရတာကတော့ အပျိုကြီးမဆွေပဲပေါ့။

အဲဒီတော့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတို့ဟာ ဖွတ်လုံးချင်းဆိုပြီး ရင်ခုန်သံတွေ အချက်ပေးနေကြတာ ကြားပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိမသာနဲ့ အတားပေးပြီး အကဲခတ်နေကြတာ တံဆိုးချင်တော့ ရန်မျိုးက အဲဒါကို ရိပ်မိသွားပြီး အရောက်သို့တော့တာ ပါပဲ။

အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို ရှင်းပြတာတွေ ငြိမ်ချက်တုတ်တာတွေ လုပ်မနေတော့ဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထောင်ထောင် အန်ပန်ပြောရာပါတယ်။

“ညီလေးရန်မျိုး... အစ်ကိုကို တကယ်ပဲ သနားတယ်။ ခင်
တယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ တင်တင်မာနဲ့အကြောင်းကို မဆွေ မသိအောင် ဖုံး
ကွယ်ပေးထားပါကွာ။ ငါ့ညီ မနစ်နာစေရပါဘူး... နော်... ရန်မျိုး”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင်”

“ပြော... ပြော... ညီလေး၊ ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လဲ။ အစ်ကို
ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒါဆိုရင်... အကောင်အိုက မဆွေကို ရည်းစားစာ ပေးရ
မယ်”

“ဟာ... ဘယ်လိုကြီးလဲ မင်းဟာက... ”

“ဟုတ်တယ်... အကောင်အို။ ကျွန်တော်က အားလုံးကို
သဘောပေါက်ပြီးသား။ စောစောက မတင်တင်မာကိုစွဲ ဆိုတာလည်း
ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို စတာပါ။ အမှန်တော့... မဆွေဟာ ခင်ဗျား
ဆီက ချစ်ခွင့်ပန်လာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရတာပျ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ အနေအထားကို ခင်ဗျား... အသိဆုံးပါ။ ကျွန်တော့်ကို
တောင် မဆွေက ခင်ဗျားဆီမှာ ရည်းစားရှိမရှိ စုံစမ်းခိုင်းနေတဲ့ခွစွာ”

အကောင်အိုက ရန်မျိုးစကားကြောင့် တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစား
နေလိုက်တယ်။ ရန်မျိုးပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေတာကိုး။

“အဲဒီတော့ ငါက မဆွေကို စာပေးရမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျ... အမြန်ဆုံးသာလုပ်... ”

“အေး... ဒါဆိုရင် ငါ ဒီညပဲ ရုံးကို မဆွေ ဧည့်စာရင်းလာ
တိုင်ရင် ရည်းစားစာညှပ်ပြီး မေးလိုက်မယ်”

ရန်မျိုးက ပြုံးမိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မဆွေက အကောင်အို

လက်ရေးကို သူ့သိတယ်လို့ ပြောသွားတာကိုး...။ ဟုတ်တယ်လေ။
ရပ်ကွက်ရုံးစာရေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ရေးဟာ ဧည့်စာရင်းတိုင်တဲ့
စာရွက်မှာပါပဲ မဟုတ်လား။ ရန်မျိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွား
ပြီး...

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး အကောင်အိုရ... ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ဉာဏ်အမြော်အမြင် နည်းလှချည်လား။
ရုတ်တရက်ကြီး... ခင်ဗျားက မဆွေကို အဲဒီလို စာသွားပေးရင် တစ်
အချက်၊ မဆွေ ရှက်ပြီး ခင်ဗျားကို ပြဿနာ ထရှာနိုင်တယ်။ နှစ်အချက်၊
မဆွေနဲ့ ပါလာတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီလိုစာပေးတာ
ကို တွေ့သွားနိုင်တယ်။ သုံးအချက်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ရပ်ကွက်ရုံးထဲမှာ
လူလယ်ကောင်မှာ ခင်ဗျား သိက္ခာကျပြီး အရှက်ပြန်းပြန်းကွဲမယ်...။
နားလည်ရဲ့လား... ”

“ဒါဆို... ငါက စာကို ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ”

“ဒါလေးများ အကောင်အိုရ... ကျွန်တော် ~~လေးလေး~~
ဗျ”

အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို မယုံသလို ကြည့်တယ်။ ~~ရန်မျိုးဆို~~
တဲ့ကောင်ကလည်း စိတ်ချရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ သူ့အတွက် အတိုင်း
အမြတ်မရှိဘဲ ငါ့ကို ဒီလောက်လိုက်လုပ်ပေးမှာ ~~တတ်တူး အထောင်~~
အိုက ရန်မျိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ~~ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။~~

“ငါ မင်းကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ~~ရန်မျိုး~~”

“အကောင်အိုရဲ့ဂစ်တာ ကျွန်တော့်ကို ~~အပိုင်ပေးမယ်~~”

သူ့ဂစ်တာ ပေးရမယ်ဆိုတော့ အကောင်အို နည်းနည်းတွေ သွားတယ်။ ဂစ်တာက YAMAHA အမျိုးအစားဆိုတော့ သူလည်း နှမြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က မဆွေရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင် မိသွားပြန်တယ်။ မဆွေနဲ့ YAMAHA ဂစ်တာ ဟာ သူ့အတွေးတွေကို အပြိုင်လွန်ဆွဲနေလေရဲ့။

အဲဒီမှာ ရန်မျိုးရဲ့အသံကြီးက ခြိမ်းခြောက်သလို ဖြတ်ဝင်လာ တယ်။

“အကောင်အိုက... မတင်တင်မာကို တကယ်မေ့မစ်လိုက်ပြီ လားဟင်”

ရန်မျိုးရဲ့မေးခွန်းကို အကောင်အို ပြန်မဖြေနိုင်ရှာတော့ပါဘူး။ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ရန်မျိုး... မင်း ငါ့ဂစ်တာကို ယူလိုက်တော့”

ဒီတော့မှ ရန်မျိုးကလည်း အလိုက်သိစွာနဲ့ မတင်တင်မာဆို တဲ့နာမည်ကို လုံးဝထပ်မထွက်တော့ပါဘူး။ ရန်မျိုးက ဂစ်တာ ရသွား ပြီဆိုတော့ အရမ်းပျော်သွားပြီ။ သဘောလည်း ကောင်းလာပြီ။

“အကောင်အို... မဆွေအတွက် အခုချက်ချင်း ရည်းစားစာ ရေးတော့ဗျာ”

“အာ... ငါမရေးတတ်ဘူးကွ။ ပြီးတော့ အရက်ဆိုင်ကြီး... မှာ။ ကိုယောလှက သူ့ဆိုင်မှာ အရက်မသောက်ဘဲ စာရေးနေရင် ကြိုက် မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟဲ့... ကဗျာဆရာ ကြည်ဇော်အေးဆိုတဲ့လူကိုတောင် ဆိုင်ထဲမှာ ကဗျာတွေရေးရေးနေလို့ ငေါက်ပစ်တာ”

“အဲဒီကဗျာဆရာက သူ့ဆိုင်က စားပွဲခင်းတွေပေါ်မှာ လျှောက်

ရေးတာကိုးဗျ။ ကိုယောလှက ငေါက်မှာပေါ့။ အခု ကျွန်တော်တို့က စက္ကူပေါ်မှာရေးမှာ... ရော့... ဒီမှာရေး”

ရန်မျိုးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ စာအုပ် နဲ့ ဘောလ်ပင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အကောင်အိုက အရက်တစ် ခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ မော့ချလိုက်ပြီး ငြင်းတယ်။

“မရေးတတ်ပါဘူးဆိုကွာ...”

“ကဲ... ရေးစမ်းပါ။ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားက လိုက်ရေး... ဟုတ်ပြီလား”

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း ခေါ်ကွာ။ ငါရေးမယ်”

“သို့
.....
.....
.....
.....”

အဲဒီလို မလုပ်လို့လည်း... မရတော့ဘူးလေ။ မဆွေက အကောင်အိုရဲ့လက်ရေးကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးတယ်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။

(၃)

အခုဆိုလည်း မဆွေကို ဟိုနေ့က မီးမီးရှေ့မှာ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်ခဲ့မိလို့ ဒီနေ့ အကောင်အိုဆီက ရည်းစားစာအစစ်ကို သူက ရအောင် ယူဆောင်လာပေးခြင်းနဲ့ ပြန်လည်ကူညီနိုင်တော့မှာပါ။ ပြီးတော့ ရန်မျိုးက မဆွေကို နည်းနည်းလန့်တယ်။ မနေ့က မဆွေလက်ချက်နဲ့ သူ့နားရွက်လေး နီရဲပြီး ရောင်ကိုင်နဲ့ခွဲရသေးတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ . . . အခု သူ့ဆီက အကောင်အိုစာကို မဆွေဖတ်ရရင် ပြန်ပြီးကျေလည်သွားမှာပါ။ အပျိုကြီးနဲ့ လူပျိုကြီး သူ့စနက်ကြောင့် ကြိုက်သွားကြရင်လည်း အေးတာပဲ။ ရန်မျိုးက အဲဒီအတွေးကြောင့် ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ထိုစဉ်မှာပဲ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အမှတ်မထင် ဝင်တိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

“ဂုန်း”

“အမေ့”

“အမယ်လေး . . . ပူလိုက်တာ . . . အား . . . လားလား”

အဖြစ်အပျက်က ဆယ်စက္ကန့်လောက်လေးအတွင်းမှာ မြန်ဆန်လွန်းစွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို မုန့်ဟင်းခါး ပါဆယ်ဝယ်လာရင်း ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူမကိုယ်လုံးက ဝဝပြည့်ပြည့်လေး။ နောက်ပြီးတော့ မျက်လုံးကလည်း ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့ကို စိုးရိမ်အားနာနေပုံပါပဲ။

“ဟယ် . . . ဒုက္ခပဲ . . . အရမ်းပူသွားလားဟင်။ ဟင်းရည်တွေလည်း ပေကုန်ပြီ။ ကျွန်မ ခလုတ်တိုက်မိသွားလို့ပါရှင်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဆောင်းက နီဝင်ဘာကုန်ခါနီးမှာ ဝိုမို အသက်ဝင်လာရဲ့။ အအေးခတ်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြန့်ကျက် နေရာယူထားကြတယ်။ မနက် ကိုးနာရီကျော်လာပြီဖြစ်ပေမယ့် မြူနှင်းတွေက သူတို့ရပ်ကွက်လေးကို အံ့မိုးနေဆဲပါ။

ရန်မျိုးက မဆွေကို အကောင်အိုရဲ့စာ ပေးဖို့တက်ကြွနေပါတယ်။ တက်ကြွနေမှာပေါ့။ စာက သူ့လက်ထဲကို မနေ့ညနေကတည်းက ရောက်နေပြီကိုး။ ဒါမှလည်း မဆွေကို ပြေပြေလည်လည် ရင်ဆိုင်နိုင်မှာလေ။ သူက နောက်ပြောင်ချောက်ချပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာဖွေတတ်သူ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဖက်လူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရအောင်ပြန်အဖတ်ဆယ်ပေးတတ်တဲ့အကျင့်လေးတော့ ရှိပါတယ်။

“ရတီတယ်... မတော်တဆဖြစ်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း တွေး
လေးနေမိတာကိုး...။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူတို့ဖြစ်နေတဲ့နေရာက မဆွေတို့အိမ်နားမှာပါ။ မဆွေတို့က
အိမ်မှာပဲ အကြီးစားကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ
မဆွေက ခေါင်သူကြီးပေါ့။ ဒီအချိန်ဆို မဆွေက ဆိုင်မှာ သေချာပေါက်
ပျံ့တတ်တာမို့ ရန်မျိုးက စာပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ။

“ရှင်က ဘယ်ကို လာတာလဲဟင်။ ဟိုလေ... အိမ်ဝေးလို့ရှိ
ရင် ဒီနားလေးက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ပေနေတာတွေ ရေဆေးလိုက်ပါ
လား”

“ဪ... ကျွန်တော်က ဒီနားက အသိတစ်ယောက်ဆီ လာ
တာပါ။ မင်းက ဒီလမ်းထဲမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်...။”

ဒီရပ်ကွက်မှာ ရန်မျိုး မသိတဲ့လူ၊ ရန်မျိုးကို မသိတဲ့လူဆိုတာ
ယူရေနယ်ထက် ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ရန်မျိုး သူမကို
တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းထဲကို အတူတူ လျှောက်ဝင်လာခဲ့မိကြ
တယ်။ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူလိုလို
ရပ်တန့်သွားတယ်။ နောက်တော့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို မေးခွန်း
ကိုယ်စီ မေးလိုက်ကြပါတယ်။

“မင်းနေတာ ဒီအိမ်လား”

“ရှင်လာတာကရော... ဒီအိမ်လား”

နှစ်ယောက်လုံးက အဖြေကို ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့ ဖြေလိုက်

မိကြပြန်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသီးသီး အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေကြ
ဆဲမှာ အသံတစ်သံက သူတို့ကြားထဲရောက်လာတာရက် ဖြတ်ဝင်လာပါ
တယ်။

“ဟောတော့... နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်လာကြ
တာတုန်း။ ရန်မျိုးရယ်... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေရေလို့ပါလား”

အသံပိုင်ရှင်က ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ မဆွေပေါ့။

ရန်မျိုး ဘာမှမပြောခင်မှာဘဲ ကောင်မလေးဆီက စကားသံ
ထွက်လာတယ်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီဆွေ...။ သမီး ခလုတ်တိုက်မိပြီး မုန့်
ဟင်းခါးဟင်းရည်တွေ သူ့အပေါ်ဖိတ်ကုန်တာ”

“ဖြစ်ရမယ်... ညည်းကတော့...။ ရောက်လေရာအရပ်
မှာ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ ရန်မျိုး... ဒီတစ်ခါတော့
နင် ခံလိုက်ရပြီ။ အဲဒါ... လူထုကကို ဒုက္ခလိုက်ပေးနေလို့ နင် ဝဋ်
လည်တာ”

မဆွေက သူ့ကို ကြိုတုန်း နှိပ်ကွပ်တယ်။ ကောင်မလေးက
အိမ်ထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်သွားတယ်။ မဆွေက လူလစ်တာနဲ့ သူ့ဆီက
အကောင်အိုစာကို တောင်းပါတော့တယ်။

“ရန်မျိုး... ဘယ်မှာလဲ စာ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာတဲ့စာကို သူက ချက်ချင်း
ပဲ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ရော့...။”

မဆွေက စာကို အပေါ်အကျို အတွင်းဘက်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး

အပြန်ခွက်လိုက်ပါတယ်။ မဆွေမျက်နှာမှာ ပန်းရောင်သမ်းသွားတယ်။
အချစ်စိတ်က လူကို နူးညံ့သွားစေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ရန်မိုးကို အရှက်
သည်းနေတဲ့ပုံနဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောပါတယ်။

“ဒီကိစ္စကို နင်... သူများတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ”

ရန်မိုးရဲ့တုံ့ပြန်စကားက သိပ်စိတ်မပါသလိုပဲ။ စိတ်မပါဆို
သူ့စိတ်တွေက စောစောတုန်းက အိပ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ဖောင်းဖောင်း။
ကစ်ကစ် ကောင်မလေးဆီ ပါသွားတာကိုး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရန်မိုး
က အံ့ဩနေမိတယ်။ ဘာမှ ကြိုက်လောက်စရာ၊ ကြွေလောက်စရာ
မရှိတဲ့ ဖက်တီးမလေးကိုများ ဒါမျိုးဖြစ်စရာလား။

“ဟူး...”

ရန်မိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ မဆွေ
ကတော့ သူ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မရိပ်မိပါဘူး။ အကောင်အို
စာကြောင့် သူ့ဘာသာသူ ရင်တွေခုန်နေတာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်မလေးက အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်လာပါ
တယ်။ လက်ထဲမှာ ရေတစ်ပုံးနဲ့ ဆပ်ပြာခွက်လည်း ပါလာတယ်။

“ရော့... ဒီမှာ ရေဆေးလိုက်နော်” တဲ့။

ရန်မိုးက သူမ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ပေနေတဲ့နေရာတွေကို ရေ
နည်းနည်းဆေးလိုက်တယ်။ နောက် သူမက ရန်မိုးကို အပူလောင်ရင်
လိမ်းတဲ့ဆေးဘူးလေးတစ်ဘူး ပေးပြန်တယ်။ သူက ချက်ချင်း မလိမ်း
ဘဲ ဆေးဘူးကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး ‘အိမ်ကျပဲ လိမ်း
တော့မယ်’ လို့ပြောတော့ သူမက ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

သူ့လို ဗလွတ်ရွတ်တတ်နေတဲ့ကောင်မျိုးက ဒီတစ်ခါတော့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်အပေါ် လေးနက်ချင်မိတာ ထူးဆန်းနေ
သလိုပဲ။

အပျိုကြီးမဆွေက သိနင့်ပြီးသား သူတို့နှစ်ယောက်ကို တရား
ဝင်အောင် မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အပျိုကြီးဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ။ သိပ်ကို
တရားဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ကြတာ။

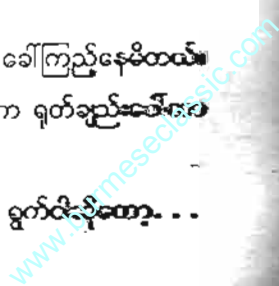
“ရန်မိုး... ဒါ ငါ့အစ်မကြီးက မွေးတဲ့သမီး...။ ငါ့တူ
မလေးပေါ့။ နာမည်က ရွက်ဝါတဲ့။ သူတို့မိသားစုက မနေ့ကမှ သရက်
က ပြောင်းလာကြတာ။ သူ့အဖေက... အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ဦးစီးမှူး
လေ။ ဝန်ထမ်းဆိုတော့လည်း တာဝန်ကျရာ လျှောက်ပြောင်းနေရတာ
ပေါ့။ ရွက်ဝါ... သူက ရန်မိုးတဲ့။ ဒီရပ်ကွက်မှာတော့ စုပါစတာပဲ။
လူတိုင်းက အော့ကြောလန်...”

အော့ကြောလန်ဆိုတော့ သူမက ပထမ နည်းနည်းတွန့်သွား
တယ်။ နောက်မှ မသိမသာလေး ခေါင်းကိုညှိတ်ပြတယ်။

နာမည်လေးက ရွက်ဝါတဲ့။ သူမအဖေက အကျဉ်းဦးစီးဌာနက
ဦးစီးမှူးဆိုပဲ။ မတော် သူမက အမူလုပ်လို့ အဖမ်းခံရရင် ခက်မယ်
လူပုံစံကတော့ ဝဝဖောင်းဖောင်းအိအိလေး။ ရွက်ဝါ... ရွက်ဝါ...
ရွက်ဝါ။

ရန်မိုးက သူမနာမည်ကို စိတ်ထဲကနေ ခေါ်ကြည့်နေမိတယ်။
အဲဒီမှာတင် သူ့ရဲ့ နောက်ချင်ပြောင်ချင်တဲ့ ဇီဝက ရုတ်ချည်းသိမ်းပ
တယ်။

“အင်း... နာမည်လေးက ရွက်ဝါတဲ့။ ရွက်ဝါဆိုတော့...”

၁၄။ ထွက်ခွာ

“ရွာဝက်”ပေါ်ရော်။ ရွက်ဝါ. . . ရွာဝက်. . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ. . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းစုသွားတယ်။ သေ
ချာပါတယ်။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းအသစ်လေးက ကောက်သွားပြီပေါ့။
မဆွေက ‘ရွာဝက်’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို သဘောကျပြီး ရယ်တယ်။

သူမက သူ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။
နောက်တော့ သူမက ခြေထောက်ကို ဆောင့်ဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား
ပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း တကယ့်ဝက်ပေါက်စလေးလိုပါပဲ။
အိပဲ့. . . အိပဲ့နဲ့. . . ဝက်အိပဲ့လေးပေါ့။

_____ (၄) _____

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်မျိုးက တစ်ကိုယ်တော် စူပါစတားဆိုပေမယ့် သူနဲ့တွဲဖက် အပေါင်းအသင်းနှစ်ကောင် မပါရင် ရန်မျိုး ဒီလောက် နာမည်ကြီးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ ရန်မျိုးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာက မြတ်သူ (မြူသပ်)နဲ့ ဗိုလ်တွတ် (ဘွတ် တို)တို့ပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ရန်မျိုးနဲ့က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ရပ်ကွက် တည်းသားတွေပါ။ သူတို့တွေဟာ သာမန်မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ။ မရှိမရှားလို့ ပြောရမယ်။ အဲ... ဒါပေမဲ့ ရန်မျိုး မှာတော့ ချမ်းသာတဲ့ အဘွားတစ်ယောက်ရှိတယ်။

တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကတော့ သုံးယောက်စလုံး တစ်ဦးတည်းသော

သားတွေဖြစ်နေတာ။ သက်တူ၊ ရွယ်တူ၊ အကျင့်စရိုက်တူတွေဆိုတော့ ပေါင်းဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ အခုဆို သူတို့ရဲ့အသက်တွေက နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်စီ ရှိနေပြီဆိုပေမယ့် ရည်းစား လုံးဝမထားဖူးကြဘူး။

ပညာရေးကျပြန်တော့လည်း အားလုံး ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သားတွေပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် တစ်ယောက်မှ ဘွဲ့မရ ကြပြန်ဘူး။

မြူသပ်တို့မိသားစုက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆန်ဆိုင်ဖွင့်ထားကြ တယ်။ ဘွတ်တိုတို့ မိဘတွေဆို တက္ကစီသုံးစီး ထောင်ထားတယ်။ ရန်မျိုး တို့အဖေကကျတော့ ဆရာဝန်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ 'အောင်သပြေ'ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းလေး ဖွင့်ထားတာ အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ သူ့အဖေ ဒေါက်တာမျိုးချစ်က ဆေးကုကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီး တယ်။

မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့က တစ်ခါတလေ မိဘတွေရဲ့အလုပ်မှာ ဝင်ကူပေးတတ်ကြတယ်။ မြူသပ်က ဆန်ဆိုင်ထိုင်တယ်။ ဘွတ်တိုက လည်း အုံနားရိုင်ဘာ လုပ်တဲ့အခါလုပ်တယ်။

ရန်မျိုးကျတော့ အိမ်ကအလုပ်ကို လုံးဝမကူညီဘူး သူ့ထက် သူ့အဖေကိုယ်စား ဆေးဝင်ကုလို့မရဘူး ဆိုပေမယ့် အပေါက်မှာ တုံ့ကင်နံပါတ် စစ်ဆေးတာတို့၊ လူနာကို ညွှန်ကြားတဲ့ဆေး ရောင်းဝေး တာတို့ စသဖြင့် ဝိုင်းလုပ်လို့ရတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရန်မျိုးက အဲဒီအလုပ်တွေကို လုံးလုံး စိတ်ဝင်စား တော့ သူ့အဖေနဲ့လည်း သိပ်အရေးမကပ်လှဘူး။

အဲ... ရန်မျိုး စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်တာ နှစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်

ခုတစ်တုရင်ထိုးတာနဲ့ သူများတကာကို နောက်ပြောင်တတ်တာပဲ။ သူတစ်အိမ်နဲ့လုံးကို တော်တော်လေး ကျွမ်းကျင်တယ် ပြောရမယ်။ အဲဒီ သူကျွမ်းကျင်တဲ့နှစ်ခုမှာ သူ့ရဲ့စစ်တုရင်သမားဘဝဟာ အလွန် လူသိနည်းပေမယ့်၊ ရန်မျိုး အစအနောက်သန်တဲ့ကိစ္စကတော့ ရပ်ကွက် ထဲမှာ ဟိုးဟိုးကျော်ပဲ။

သူကျွမ်းကျင်တဲ့ အဲဒီအလုပ်နှစ်ခုစလုံးဟာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရတဲ့အလုပ်တွေမို့ ရန်မျိုးကို ဖားသား (Father) ကြီးက မကြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရန်မျိုးကို အဘွားကရော အမေကပါ တုန်နေအောင် ချစ်ကြတာ။ ရန်မျိုးရဲ့အဘွားက ပိုက်ဆံတော်တော်ချမ်းသာတယ်။ အချိန်တန်ရင် သူက အဘွားရဲ့အမွေတွေကို တစ်ယောက်တည်း ဆက်ခံခွင့်ရမှာဆို တော့ အေးဆေးပေါ့။

ရန်မျိုးက အဖေနဲ့ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ Generation gap ဆိုတဲ့ မျိုးဆက်ကွာဟမှု ပြဿနာဟာ သူတို့သားအဖ နဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေလေရဲ့။

ဟုတ်တယ်လေ... အဖေတစ်ယောက်နဲ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သားတစ်ယောက်ဟာ ပြိုင်ဘက်တွေလို ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်း ဝေသာယာပြိုင်မှုမျိုးတော့ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ သူ့အမြင်နဲ့ ကိုယ့်အမြင် ကို အပြန်အလှန်ဖလှယ်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးမှုတစ်ခုစီကို ရောက်မယ်။

အဲဒီအခြေအနေမျိုး မရောက်ခင်မှာတော့ ငြင်းခုံလိုက်၊ ရန် ဖြစ်လိုက်၊ ဥပေက္ခာပြုလိုက်နဲ့ ချာလပတ်လည်နေမှာပဲ။ ရန်မျိုးတို့ သား အဖနှစ်ယောက်စလုံးက အဲဒီအနေအထားမျိုးကို နားလည်လက်ခံထား ပြီးသားပါ။

တချို့သားအဖတွေရှိတယ်။ အဖေကလည်း သားကို အရမ်း ချစ်၊ သားလေးကလည်း အရမ်းကို လိမ္မာရေးခြားရှိ၊ ဒီတော့ အဖေက သားလုပ်သူကို လိုသမျှပံ့ပိုးပေး။ သားကလည်း အဖေစကားကို မြေ ဝယ်မကျနားထောင်နဲ့ သိပ်ကို လူကြားကောင်းတဲ့ သားအဖဆက်ဆံ ရေးမျိုး ရှိတတ်ကြတယ်။

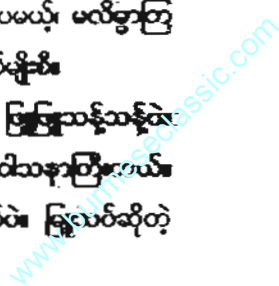
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုသားအဖတွေကို သေချာလေ့လာကြည့်ပါ။ မျိုး နဲ့ရိုးနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့လို့ ပိုက်ဆံရှိချင်ရှိမယ်။ အဖေရော သားရော ဉာဏ်နည်းသူတွေပဲ ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။

ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က သူ့အဖေနဲ့တင် မတည့်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ပါ မတည့်တာ။ ရှေးလူကြီးတွေဆိုတော့ လည်း သူ့အချိုးမျိုးကို ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။

သူတို့ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ဆိုတာကလည်း တခြားလူတွေ မဟုတ်ဘူး။ မြူသပ်ရဲ့အဖေ ဦးတင်ထွန်းတို့၊ ဘွတ်တိုရဲ့အဖေ ဦးနိုင် အောင်စိုးတို့တွေပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူတို့မနိုင်တာလည်း သူတို့သား တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက အရမ်းဆိုးလို့လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။

ရန်မျိုး၊ မြူသပ်၊ ဘွတ်တို တစ်ယောက်မှတော့ ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်းကြီး ဆိုးမိုက်ပေတေနေတာမျိုး မဟုတ်ကြပေမယ့်၊ မလိမ္မာကြ တာတော့ သေချာတယ်။ သူတို့က တစ်ယောက်တစ်ယောက်နဲ့

မြတ်သူ(ခေါ်) မြူသပ်ဆိုရင် အရပ်မြင့်ပြင်း၊ မြူသပ်သန်သန်ပဲ၊ ဥပမိကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောင်းကစားလုပ်တာ ဝါသနာကြီးတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူ မပါတဲ့ဖဲဝိုင်းက မရှိသလောက်ပဲ။ မြူသပ်ဆိုတဲ့

နာမည်က ရန်မျိုး ပေးထားတာပါ။ ရန်မျိုးက စခေါ်တော့ အားလုံးက ထည်း အဲဒီနာမည်ကိုပဲ လိုက်ခေါ်ကုန်ကြတာပေါ့။

ဗိုလ်တွတ်(ခေါ်)ဘွတ်တို့ကျတော့ ဒီလို. . .။ ဗိုလ်တွတ်ဆိုတာ နာမည်ရင်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့နာမည်ရင်းက အောင်ဘိုဘိုတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့ကို အောင်ဘိုဘိုလို့ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ သူကြိုက်တာကတော့ မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီပဲ။

သူ့မှာ ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက တွတ်ပီစီးတဲ့ တောစီးဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရန်ရှိတယ်။ သူက အဲဒါကြီးကို နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း အမြဲစီးတယ်။ တွတ်ပီကို ခရေဖီဖြစ်တာကိုး။ အဲဒါကြောင့် သူ့နာမည်ကို အားလုံးက ဗိုလ်တွတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒါကို ရန်မျိုးပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားတော့ ဘွတ်တို့ ဖြစ်သွားပါလေရော။

နောက်ပြီး လူပုံစံကလည်း တွတ်ပီနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။ အရပ်ကလည်း ပုပုလေး။ စာရေးဆရာ နီကိုရဲလောက်ပဲ ရှိမယ်။ နောက်ဆံပင်ပုံကပါ တွတ်ပီကေနဲ့. . . သိတယ်မဟုတ်လား. . . ကတုံးလေ။

ဘွတ်တို့ရဲ့ သီးခြားအရည်အသွေးတစ်ခုကတော့ စက်ပစ္စည်းတွေကို ကျွမ်းကျင်တာပဲ။ ဘယ်စက်ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူက လျှောက်ကလိနေတော့ ခဏလေးနဲ့ တတ်ကျွမ်းသွားလေ့ရှိတယ်။

နောက် ဘွတ်တို့က ကားမောင်းထည်းကျွမ်းတာပဲ။ အရပ်ကပုတော့ သူ ကားမောင်းရင် ကလေးတစ်ယောက် စတီယာရင်ကို တက်ဆော့သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူ တက္ကစီမောင်းရင် ဘယ်တော့မှ ကားဆွဲလို့မကောင်းဘူး။ ခရီးသည်တွေက သူ့ပုံစံကြည့်ပြီး မင်းခဲကြဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ ဘွတ်တို့က တကယ်ပဲ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ သူ့အရပ်ပုပုလေးနဲ့ ဒရိုင်ဘာနေရာမှာထိုင်ပြီး ဟိုမမီ၊ ဒီမမီ မောင်းရတာဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါမှ ကားအက်စီးဒင့် မဖြစ်ဖူးဘူး။

အက်စီးဒင့် မပြောနဲ့ သူများတွေလို ပွတ်မိ၊ ခြစ်မိတာလောက်တောင် မဖြစ်ဖူးဘူး။ တကယ် အိပ်စပတ်ပဲ။ သူ့ရဲ့ ငယ်အိပ်မက်က ဖိုက်ကယ်ရှူးမေကာလို ကားမောင်းချန်ပီယံဖြစ်ဖို့တဲ့။ သဘောပေါက်တယ်နော်။

ရန်မျိုးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် (မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တို့)အပြင် နာမည်ပြောင်ပြန် ခေါ်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးတဲ့လူတွေကတော့ ကိုအောင်ကြီး (ခေါ်) အစ်ကိုအောင်(ခေါ်) အကောင်အိုဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးက စာရေးလူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ကိုလှဇင် (ခေါ်) ကိုဇင် (ခေါ်) ကင်ဖိုဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသား လူရွယ်တစ်ယောက်ရယ်၊ စုစုပေါင်း နှစ်ယောက်ရှိတယ်။

အခုလောလောဆယ်တော့ ကင်ဖိုက သင်္ဘောတက်သွားလို့ မြန်မာပြည်မှာ မရှိဘူး။

ဒါပေမဲ့ အခု ရန်မျိုးဘဝထဲကို အဲဒီလို နာမည်ပြောင်ပြန်ခေါ်ရလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက် စာရင်းထပ်တိုးလာပါပြီ။

ထူးဆန်းတာက နောက်ထပ် လူသစ်ရောက်လာတဲ့ တစ်ယောက်တာ ရှိနိုင်ပြီးသားလူတွေလို ယောက်ျားလေးများကတော့ မိန်းမကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ကြည့်လေ. . .။

သူမ နာမည်လေးက ရွာဝက်တဲ့။

၄၂ ■ ထုတ်ဝေ

အဲလေ... ရွက်ဝါတဲ့။

လူနောက်အတွက်တော့ နောက်စရာပြောင်စရာ အသစ်တစ်ခု
ထင်တိုတာပေါ့လေ။

သစ်ရွက်တွေက ညနေခင်း လေပြည့်ထဲမှာ တိုးဝေ့လှုပ်ယမ်းနေကြတယ်။ မြေနီလမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ရွက်ဝါက တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာပါတယ်။ လတ်ဆတ် လန်းဆန်းတဲ့ ညနေရှုခင်းတွေမှာ သူမ မျောပါစပြုနေပြီ။

ရန်ကုန်ဆိုပေမယ့် ဒီရပ်ကွက်လေးက နယ်မြို့လေးတစ်မြို့နဲ့ ပိုတူတယ်။ နယ်မြို့လေးရဲ့ရန်မျိုးကို ရွက်ဝါ ခံစားရတယ်။ အဝေးဆီမှ မီးခိုးငွေ့တချို့ လွင့်တက် ပျံသန်းသွားပုံကို သူမက တိတ်တဆိတ် ငေးရီနေမိတယ်။

မြေနီလမ်းထိပ်က ရေညှိတက်နေတဲ့ အုတ်ဘောင်အဟောင်းလေးပေါ်မှာ ရွက်ဝါ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ သဘာဝတရားကြီးကိုယ်တိုင်

လှလှပပ ခွဲတမ်းချပေးထားသလိုပဲ။ ဗာဒီပင်အိုကြီးက သူ့သဘာဝအတိုင်း လူတွေကို ဖြစ်သလို ညှို့ငင်နေရဲ့။

“ဟေ့. . . ရွတ်ချွတ်”

အမှတ်တမဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် သူမက နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ရွက်ဝါ သူ့ကိုတွေ့ရတော့ ပျော်သွားတယ်။ သူမ တွေ့လိုက်တဲ့သူဆိုတာ ရန်မျိုးပါ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဂစ်တာတစ်လုံးကို ကိုင်ထားတယ်။ ဟိုနေ့က အကောင်အိုဆီက ရထားတဲ့ YAMAHA ဂစ်တာကြီးလေ။ ရန်မျိုးက စပြီးပြုံးပြလို သူမကလည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါတယ်။ သူက စူးစမ်းသလို မေးတယ်။

“တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ချိန်းထားတဲ့လူကို. . . စောင့်နေတာလား”

“နှစ်ခုစလုံး မှန်တယ်”

“ဘာ. . . ဘယ်လို”

ရန်မျိုး အံ့ဩသွားတော့ သူမက ညင်းညင်းသွဲ့သွဲ့လေး ရယ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ ရှင်းပြတယ်။

“ဒီလိုလေ. . . ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ချိန်းထားတဲ့လူကို စောင့်နေတာဆိုတော့ ရှင့်မေးခွန်းက နှစ်ခုစလုံး မှန်တယ်”

“ဂလိုလား”

“ဂလိုပဲ”

အခွင့်ကြိုတုန်း ရန်မျိုးက သူမကို ပြဿနာရှာတဲ့ စကားတွေ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မင်းက ရန်ကုန်ကို မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်တယ်။ ဒီနံ့ချ

မယ့်လူတွေ၊ ဘာတွေ တွေ့နေပြီပေါ့လေ... ”

“အောင်မယ်... ”

သူမက ရန်မျိုးကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြပြီး စိတ်ဆိုးဟန်ပြုတယ်။ ဒါကို သူက ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ဒီမှာ ရွာဝက်...။ ငါက မင်းအတွက် အကောင်းပြောနေတာ။ ဒါ ရန်ကုန်... မင်းတို့နေခဲ့တဲ့ တောမှာလို မဟုတ်ဘူး။ ကျားတွေချည်းပဲ။ ခံသွားရမယ် နားလည်လား”

သူ့ကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ဖို့ စကားရှာမတွေ့ဘူး။ အမှန်က ရွက်ဝါဘယ်သူ့ကိုမှ စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်မျိုးကို သက်သက်လျှောက်ပြောလိုက်တာပါ။

သူ့စကားကြောင့် ရွက်ဝါလည်း ဒေါသတွေနဲ့ ဆတ်ဆတ်ခါသွားတယ်။ သူမကို ဒါမျိုးပြောရက်တယ်ဆိုပြီး ရွက်ဝါ ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အန်တီဆွေ ပြောပြထားတဲ့ ရန်မျိုးအကြောင်းတွေ ပြန်သတိရမိတော့ ဒါ သူမကို တမင်လိုက်စနေတာမှန်း သဘောပေါက်သွားတယ်။ ခဏနေမှ ရွက်ဝါက သူ့ကို လေသံမာမာလေးနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ရှင်... ကျွန်မကို ရွာဝက်လို့ ခေါ်စရာ မလိုဘူးနော်”

“အဲဒါဆိုလည်း စတွေ့ကတည်းက ပြောပါလား”

“ဪ... အဲဒီ ရှင်နဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က ရှင်ကိုယ်ပေါ် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်တွေ ဖိတ်ကျထားလို့ အားနာပြီး မပြောတာ...။ နားလည်လား”

ရန်မျိုးလည်း သူမရဲ့ ခြေရှင်းချက်ကြောင့် ရယ်ချင်သွားမိတယ်။ ရွက်ဝါဆိုတဲ့ ဝက်ပေါက်စမလေးကို ပိုပြီး အချစ်တွေ တိုးတိုးလာတာ အမှန်ပဲ။ သူမုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် အပူလောင်တဲ့ကိစ္စက ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့... သူက အမူအရာ နည်းနည်းပိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ... မင်းကြောင့် ငါအပူလောင်ထားတာ... မပျောက်သေးဘူး”

ရွက်ဝါက သူမ ပယောဂ မကင်းတော့ အနေရ၊ အထိုင်ရခက်သွားတယ်။

“ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးကို... မလိမ်းဘူးလား”

“လိမ်းတာပဲ”

“အင်း... ရှင်ဆေးကိုတော့ ပုံမှန်လိမ်းနော်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း သက်သာလာလိမ့်မယ်... သိလား”

ရန်မျိုးကို ဆရာမကြီးလေသံနဲ့ သူမက ညွှန်ကြားနေပြန်ပါတယ်။

“အင်းပါ... လိမ်းပါတယ် ရွာဝက်ရဲ့”

“လာပြန်ပြီလား... အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့ဆိုတာကို... ”

“အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့ဆိုတာ ရွာဝက်လို့ မခေါ်နဲ့လို့ ပြောတာလား”

ဒီတစ်ခါ သူမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြတဲ့အပြင် မျက်လုံးပါ ပြူးပြုစိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွက်ဝါက ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ကြောက်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ချစ်စရာပဲ ကောင်းတယ်။ ရန်မျိုးက သူမ စိတ်ဆိုးနေတာကို ပြီးစီးနဲ့ အရသာခံပြီး ကြည့်နေတယ်။ ဟွန်း... မုန့်ဖို့ကောင်သိုက်တာ။

“ဒီမှာ . . . ရန်မျိုး”

သူမှတ်မိသလောက်တော့ ရွက်ဝါက သူ့နာမည်ကို ရန်မျိုးလို့ အိပ်ထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်တာပဲ။ ရွက်ဝါက ဘယ်လိုမဆို သူ့ထက်တော့ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ငယ်မယ့်ပုံပါ။ အဲဒါကိုတောင် ရန်မျိုးတဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ရင်းနှီးမှုမျိုးကို သူ့ကြိုက်ပါတယ်။

“ဘာလဲ”

“နင် အခုချိန်ကစပြီး ငါ့ကို ရွာဝက်လို့ ခေါ်ရဲခေါ်ကြည့် . . .”

သူ့ကို ရန်မျိုးလို့ ခေါ်ရုံတင်မကတော့ဘူး။ နင်တွေ့ ငါတွေ့ပါပါလာပြီ။

“ခေါ်ရင် မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒဏ်ချမယ်”

“ဘာဒဏ်လဲ။ ငွေဒဏ်လား၊ ကြိမ်ဒဏ်လား၊ ထောင်ဒဏ်လား အနမ်းဒဏ်လား။ အဲဒီ . . . နောက်ဆုံးဒဏ်လေးချရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

ရွက်ဝါရဲ့ မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲ သူ့ဆီရောက်လာတယ်။ သူက မမူပါဘူး။ သူမက ပြောလိုက်တယ်။

“နင် ငါ့ကို ရွာဝက်လို့ တစ်ခါ ခေါ်တာနဲ့ ငါနားထောင်ချင်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် အဲဒီဂစ်တာနဲ့တီးပြီး ဆိုပြရမယ်။ ကြားလား . . .”

“အဲဒါဆို . . . ငါ မတီးတတ်တဲ့ သီချင်းဖြစ်နေရင်ရော . . .”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မတီးတတ်ဘူး။ မရဘူးဆိုရင် ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ဖိုင်း (Fine) ကောက်မယ်”

ဗုဒ္ဓေါ့ . . . ရန်မျိုး နည်းနည်းတော့ ကျွတ်သွားတယ်။ တစ်

သောင်းဆိုတော့ များလွန်းတာပေါ့။

“မင်းကလည်း များလှချည်လား။ နည်းနည်းလောက် လျော့ပါဦးကွ”

“များလို့ နင်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ သီချင်းတွေ အကုန်လုံးကို ဂစ်တာနဲ့တီးနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထား။ ဒါမှမဟုတ် ရင် ငါ့ကို ရွာဝက်လို့ လုံးဝ . . . မခေါ်နဲ့”

“အေး . . . စိတ်ချ။ ငါ မင်းကို ရွာဝက်လို့ လုံးဝ မခေါ်မိအောင် ကြိုးစားမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“တွေ့လား . . . ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ခေါ်မိပြန်ပြီ။ လာခဲ့ . . . လာလား . . . လား။ ကဲ . . . အခု နင် သီချင်းဆိုပြမလား။ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းပေးမလား . . .။ ကြိုက်တာရွေး”

“အခု ငါ့မှာ တစ်သောင်းပြည့်အောင် မပါဘူးဟာ . . .။ မင်းကို သီချင်းဆိုပြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ပြော . . . ဘာသီချင်း နားထောင်ချင်လဲ”

ရွက်ဝါက ခဏအချိန်ယူပြီး စဉ်းစားခန်း ဝင်နေပြန်တယ်။ သူမဘာသာ သီချင်းရွေးပြီးသွားတော့ . . .

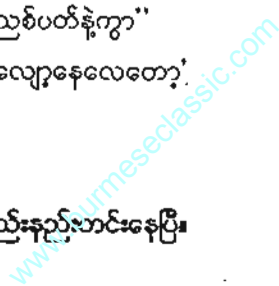
“ဂီတနက်သန် ကိုစောညိုမ်းရဲ့ ‘သစ္စာ’ ကိုဆိုပြ”

“အာ . . . ဘယ်ရမှာလဲ။ မင်း အဲဒီလို မညစ်ပတ်နဲ့ကွာ”

“အဲဒါဆို တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ ‘နမလက်လျော့နေလေတော့’ ဆို . . .”

“မရဘူး”

ရန်မျိုးလေသံက ခပ်ဖြတ်ဖြတ်ပဲ။ သူ နည်းနည်းနည်းနည်းနည်း

သူများတကာကို စနောက်ကျီစယ်နေမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တဲ့ကောင်
အခုတော့ ခံနေရပြီလေ။

“အဲဒါဆိုရင် . . .”

သူမက အသံဆွဲပြောရင်း သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“အယ်ဖြူရဲ့ ‘နောက်ဆုံး’ ကို ဆို . . . ဟုတ်ပြီလား။ အဲဒီ
သီချင်းတော့ရမှာပါ”

“အင်း . . . အဲဒီသီချင်းကို ရတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . မဆို
ချင်ဘူး”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့”

“သီချင်းက နိမိတ်မကောင်းလို့လေ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့က . . . အခုမှ
စတောင်မစရသေးဘူး။ နောက်ဆုံးဆိုတော့ သိပ်မကောင်းဘူးလား
လို့ပါ”

“အာ . . .”

သူ့စကားက ပေါ်တင်ကြီးဆိုတော့ ရွက်ဝါ ရှက်သွားတာပေါ့။
မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီး မိန်းကလေးပီပီ ရှက်ကိုရှက်ကန်းတွေ
ဖြစ်ကုန်ရော။ အဲဒါကို ရန်မျိုးက အရသာခံပြီး ကြည့်နေလိုက်သေးတယ်။
လက်စားချေတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က တော်တော်
မကောင်းတဲ့ကောင်။

ဒါပေမဲ့ . . . ရွက်ဝါလေးက အဲဒီ အခြေအနေကို လှလှပပ ကျော်
လွှားသွားခဲ့ပါတယ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး ရန်မျိုး။ နင် အဲဒီသီချင်းကို ဆိုရမယ်။
ဘာပဲဖြစ်နေနော် . . . ငါကြိုက်တဲ့ သီချင်းကို နင် ဆိုပြရမယ့်တာနော်”

ရှိတယ်”

ရန်မျိုးလည်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်မရနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ
အယ်ဖြူရဲ့ ‘နောက်ဆုံး’ သီချင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်
ပထမဦးဆုံး ဆိုပြရပါတော့တယ်။

ဟော်လိုဂစ်တာသံက ဆောင်းညနေခင်းထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
တိုးဝင် ပျံ့လွင့်လာပါတယ်။

- လမ်းခွဲတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်ဆဲ
ကိုယ်စီဖော်ရာများ ပြည့်နက်ဆဲပဲကွယ်
ပတ်သက်ခဲ့တာ ဒါနောက်ဆုံးပဲ . . .
နာကျင်စေတဲ့ စကားတော့ မပြောပါနဲ့ . . .
- ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း
ပြတ်တောက်သွားရင် နောက်ဆုံးတော့
နာကျင်မှာ တို့နှစ်ဦးပဲ . . .
သိပ်ချစ်ခဲ့တာ သိသားပဲ
ပြန်လည်ကာလေ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကလေးရယ် . . .
ဒါနောက်ဆုံး တောင်းဆိုနေခြင်းပဲ
နာကျင်စေတဲ့ စကားတော့ မပြောပါနဲ့။
ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ
အမှောင်ညတွေ
- ● ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ
အမှောင်ညတွေ ပျောက်ဆုံးချိန်။

၅၂ ■ ငမာသွင်

ရွက်ဝါက မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားပြီး သီချင်းကို ဖိလ်အပြည့်နဲ့
လိုက်ဆိုနေပါတယ်။

ရန်မျိုးက ဂစ်တာတီးရင်း သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ငေးရီကြည့်
နေမိတယ်။

ဪ... ကောင်မလေးရယ်
ငါတို့ရဲ့ အရင်ဦးဆုံးသီချင်းက
နောက်ဆုံးတဲ့...
ရွေးမှရွေးတတ်လိုက်လေခြင်းကွာ...။

ဒီနေ့ကိုယောလှရဲ့ ဘုံဆိုင်မှာ အကောင်အိုက ရန်မျိုးတို့အုပ်စုကို အောင်ပွဲခံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆိုပြီး ဘီအီးနဲ့ တကာခံပါတယ်။ အကောင်အိုရဲ့ အဓိကကျေးဇူးရှင်က ရန်မျိုးပါ။ မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တို့ တို့ကလည်း အကောင်အိုရဲ့အောင်ပွဲကို ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲကြတာပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ ပြောရင်ယုံတောင် ယုံကြည်ပါ့မလား မသိဘူး။ ခေါ်မခွဲ အကောင်အိုကြီးတစ်ယောက် အပျိုကြီးမဆွေရဲ့ ချစ်မေတ္တာကို တရားဝင်ရသွားပြီတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူက ရန်မျိုးကို ကျေးဇူးတွေ အသားကုန် တင်နေတာလေ။

“ချကွာ . . . ချသာချ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့ . . . ရန်မျိုး”
အကောင်အိုက ရန်မျိုးခွက်ထဲကို အရက်တွေ ထပ်ထည့်ပေး

တယ်။

ရန်မျိုးက အရက် သိပ်မသောက်နိုင်ပေမယ့် အကောင်အိုရဲ့ အောင်ပွဲခံလို့ မငြင်းဘဲ၊ ထည့်ပေးသမျှ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေတာ တော်တော် မူးနေပြီ။

မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တို့တို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့လို မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေက အသေကပ်တာ။ တကယ့်ကြွက်တွင်းလေးတွေ။ အကောင်အိုလို ဝါရင့်အရက်သမားကြီးတွေနဲ့ အပြိုင်လိုက်ချနိုင်တယ်။

မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တို့တို့က ဒီဝိုင်းမှာ စကားသိပ်မပြောကြဘဲ၊ သောက်စရာရှိတာကို ဖိဖိစီးစီး၊ ရွပ်ရွပ်ခွံ့ခွံ့ သောက်နေကြပါတယ်။

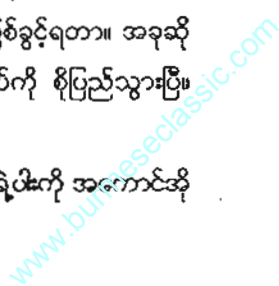
သူတို့ရဲ့သောက်နှုန်းကို အကောင်အိုလို သမ္ဘာရင့် အရက်ဂျိုးကြီးကတောင် ပြန်ပြီးလေးစားရတယ်။

အမှန်တော့ အရက်သမားဆိုတာ အလကားနေရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် လေးစားနေတတ်ကြတဲ့ကောင်တွေပါ။ ဒါကိုက သူတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုပဲ။

ဒါပေမဲ့ . . . ဒီနေ့တော့ ရန်မျိုးကို အဲဒီအရက်သမားတွေက ဝိုင်းပြီး လေးစားနေကြပါတယ်။ အကောင်အိုက . . .

“ညီလေး ရန်မျိုး . . . မင်းကို ငါတော့ လုံးဝလေးစားတယ်။ မင်းကျေးဇူးကြောင့် ငါနဲ့ဆွေလေးနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခွင့်ရတာ။ အခုဆို ငါ့ဘဝဟာ ဆွေလေး ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ခုခိုက်ကို စိုပြည်သွားပြီ။ ဖြတ် . . .”

‘ဖြတ်’ဆိုတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ရန်မျိုးရဲ့ဝမ်းကို အကောင်အိုက ပြောရင်းနဲ့ ရုတ်တရက် နမ်းလိုက်တဲ့အသံပါ။

“ဟုတ်တယ် ရန်မိုး။ မင်းကို ဒီကိစ္စမှာ ငါတို့လည်း တကယ် လေးစားတယ်”

ဘွတ်တိုရဲ့စကားလည်း ဆုံးရော၊ ရန်မိုးက သူ ထပ်အနမ်းခံ မှာစိုးလို့ ကိုယ်ကိုရိုပြီး ကြိုရှောင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . ဘွတ်တိုက မနမ်းဘူး။ ဒီတော့ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ရန်မိုး နောက်ကို လန်ကျသွားတယ်။

“ဘုန်း”

“အမယ်လေး . . . သေပါပြီဗျ”

လူရော၊ နံပါ လဲကျသွားတာဆိုတော့ ဘေးဝိုင်းတွေကပါ သူတို့ ဝိုင်းကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ မြူသပ်က သွက်သွက်လက်လက်ပဲ ရန်မိုး ကို ပြေးထူပေးတယ်။

အကောင်အိုက လူကြီးပီပီ ဘေးနားက ဝိုင်းတွေကို ဘာမှစိတ် မပူဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဒါလည်း အရက်သမားတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ် မျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ရန်မိုး . . . သူငယ်ချင်း နာသွားလား။ လာလာ . . . ထ . . . ထ။ မင်းက သိပ်တောင် မသောက်ရသေးဘဲနဲ့ မူးနေပြီလားကွ။ ငါ့နေရာ မှာ မှီပြီးထိုင်။ ငါ မင်းနေရာမှာ သွားထိုင်မယ်။ အေးဆေးနော် . . . ဟေ့ကောင်”

အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ မြူသပ်က ရန်မိုးကို နံရံမှီလို့ရတဲ့ သူ့ နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။

“မြတ် . . .”

ရန်မိုးမုက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

ဒီတစ်ခါ နမ်းသွားတာကတော့ မြူသပ်ပါ။ မြူသပ်က နမ်းပြီး ရန်မိုးနဲ့အတူ လဲကျသွားတဲ့ခုံကို ပြန်ပြီးထောင်တယ်။

နေရာချင်းလဲလိုက်တော့ သူ့ခုံဖြစ်သွားပြီကိုး . . . ။ ဘွတ်တိုကလည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ရန်မိုးကို မေးတယ်။

“သက်သာရဲ့လား ရန်မိုး”

“အေး . . . သက်သာပါတယ်”

“သက်သာရင်လည်း . . . မင်းမုက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့မထားစမ်းပါ နဲ့။ မင်းက အဲဒီလိုကြီး လုပ်နေတော့ ငါတို့က စိုးရိမ်တာပေါ့ကွ”

စိုးရိမ်မှာပေါ့။ ရန်မိုး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အရက်ဝိုင်းသိမ်းပြီး၊ ဆေး ခန်း လိုက်ပို့ရမယ်လေ။ ဒါဆိုရင် သူတို့ ဆက်သောက်လို့ မရတော့ဘူး။

ရန်မိုးက ခါးနည်းနည်း နာသွားပေမယ့်၊ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ အရက်ဆက်သောက်နိုင်အောင် မုက်နှာကို ပြန် ပြင်ပေးရှာပါတယ်။ အကောင်အိုက သူ့ခွက်ထဲကို အရက်တွေ ထည့်နေ ပြန်ပြီ။

“သောက်စမ်းပါ ရန်မိုးရ . . . ။ မင်းကို လေးစားလွန်းလို့ပါ”

သူ့ကို အကောင်အို လေးစားနေတာ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း တောင် မရေနိုင်တော့ဘူး။ သိပ်များနေပြီလို့တော့ သိတယ်။ မြူသပ် ကလည်း . . .

“မင်း တကယ်တော်တယ် ရန်မိုး။ ငါလည်း . . . မင်းကို အရမ်း လေးစားတာပဲ။ မင်းက မဆွေတူမလေးနဲ့ ကြည့်နေရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အကောင်အိုကိုပါ သူ့အဒေါ်နဲ့ရအောင် ရှိုင်းပေးလိုက်သေးတယ်”

မြူသပ်ရဲ့စကားကို ဘွတ်တိုက ဝင်ထောက်ခံပြန်တယ်။

“ဟုတ်ပါကွာ... မင်း အရင်ကထက် အများကြီး တိုးတက်လာ တယ်။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့ လယ်ဗယ်တန်းတူပဲ။ အခုတော့ မင်းက မိန်းကလေးတွေကဏ္ဍမှာ အရမ်းကျွမ်းသွားပြီ။ ဆရာဖြစ်သွား ပြီကွာ... သိလား”

ခါးနာပြီး မူးနေတဲ့ကြားက ရန်မျိုး ရယ်ချင်သွားတယ်။ အမှန် တော့ မဆွေနဲ့ အကောင်အိုနဲ့ ကြိုက်သွားကြတာ သူ့စနက်ပါတယ်ဆို ပေမယ့် သူတို့ချီးမွမ်းနေသလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။

မဆွေဆိုတာ နဂိုတည်းက အကောင်အိုဘက်ကို ခပ်ပါပါရယ် ဥစ္စာ။ အဲဒါကို အကောင်အိုက ရည်းစားစာ ပေးမှတော့ ကြိုက်ပြီးသား ပေါ့။ ဘာဆန်းလို့လဲ။

ပြီးတော့ ရွက်ဝါနဲ့ သူနဲ့က ကြည်နေတဲ့အဆင့်မျိုးလည်း မဟုတ် သေးပါဘူး။ ကောင်မလေးက သူ့ကို အဖော်ရလို့ သူက အမြဲလျှောက် နောက်နေတော့ ရယ်စရာတွေနဲ့ ပျော်ရလို့... ရိုးရိုးခင်တာမျိုးပါ။

အဲဒါကို အကောင်အိုနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်က အရက်တိုက်ပြီး အတင်း အဓမ္မ ဇွတ်ကို လေးစားနေကြတာလေ။ သူလည်း ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ ဘဝင်လေး နည်းနည်းပါးပါးလောက် မြင့်မိတာပေါ့။

ရန်မျိုးဘဝမှာ ဒီလူတွေနဲ့ ပေါင်းလာတာပဲ ကြာလှပြီ။ တစ်ခါမှ ဒါမျိုးလေးစားခံရတာ မကြုံဖူးဘူး မဟုတ်လား။

မူးကလည်း မူးနေပြီဆိုတော့ နံရံမှာမှီပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထား လိုက်မိတယ်။ အခုဟာက သူတို့ ချီးမွမ်းလွန်းလို့ ‘တယ်ဟုတ်တဲ့ငါမိ လား’ ဆိုပြီး လက်မလေး ထောင်နေရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

သူ့မျက်လုံး မှိတ်ထားမိတာ ခဏလောက်ပဲ ရှိပြီးမယ်။

“မြတ်... လေးစားတယ်ကွာ”
ဒီတစ်ခါနမ်းတဲ့လူက ဘွတ်တိုရယ်ပါ။

မျက်လုံးမှိတ်ထားမိချိန်မှာ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ သူ တတိယ အကြိမ်မြောက် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

စိတ်လည်း တော်တော်တိုသွားမိတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် သူ ဒီလောက်ရှောင် တိမ်းနေတဲ့ကြားက သူ့ကို သုံးယောက်စလုံးက မူးမူးနဲ့ နမ်းသွားကြတာ ဆိုတော့ ရန်မျိုး တင်းသွားတာပေါ့။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ အဆီတွေပြန်နေတဲ့ ဘွတ်တိုမျက်နှာကြီး ကို ဆောင့်တုန်းပစ်လိုက်တယ်။

“သွားစမ်းကွာ”

ဘွတ်တို နောက်ကို ယိုင်ထွက်သွားတယ်။ အကောင်အိုက အချိန် မီ လှမ်းထိန်းလိုက်လို့ လဲကျမသွားပေမယ့် ဝရန်းသုန်းကားတော့ ဖြစ် သွားတာပေါ့။ မြူသပ်က အလန်တကြားနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ရန်မျိုး... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့ကို လာလာ မနမ်းကြနဲ့။ ငါ မကြိုက်ဘူး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အကောင်အိုက ဘာမှ အရေးမကြီးသလို ဝင်ပြောတယ်။

“မင်းကလည်း အချင်းချင်းချစ်လို့ နှမ်းတာပဲ ဥစ္စာကို”

သူ့မျက်နှာကို အတွန်းခံထားရတဲ့ ဘွတ်တိုကလည်း ရန်မျိုးကို ငွေမယူဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့...

“အေးလေ... ငါက ချစ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ လေးပါလေးစား

၆၀ ■ လူနောက်

လို့”

ရန်မျိုးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ထအော်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ . . . မင်းတို့ မချစ်ရင်လည်းနေ၊ မလေးစားရင်လည်းနေ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ့ကိုတော့ တစ်ယောက်မှ ထင်လာမနမ်းနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ လာနမ်းရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ပြောပြီးတော့ ရန်မျိုးက စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုးနဲ့ သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ သုတ်ပစ်နေပါတယ်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက ပထမတော့ အံ့သြနေတာပါ။ အံ့သြတာမှ အမှူးတွေဘာတွေ ပြောလို့။

ခဏကြာတော့ တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြပါတယ်။

သူတို့အချင်းချင်းဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ။

လေးစားလိုက် . . .

ရန်ဖြစ်လိုက် . . .

အံ့သြလိုက် . . .

ရယ်မောလိုက် . . . နဲ့ အကုန်လုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ . . .

ဒါပေမဲ့ . . . ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ပြီးပြီပဲ။

စိတ်လည်း မဆိုးဘူး။ အငြိုးအတေးလည်း မထားဘူး။ တကယ်ဘာမှကို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝိုင်းသိမ်းပြီးဆိုရင် ကိုယောလှဆိုင်ထဲကနေ လည်ပင်းဖက်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြတာပဲ။

ဒီနေ့ကျတော့ လည်ပင်းဖက်ရုံတင်မကဘူး။ ချစ်လို့ဆိုပြီး လမ်းမှာ တစ်ယောက်ပါးကို တစ်ယောက်က ခြိတ်ခြိတ်နဲ့ အပြန်အလှန်

နမ်းသွားကြတယ်။

အဲ . . . ရန်မျိုးတော့ မပါဘူး။

သူတို့သုံးယောက်တည်းပါ။ ရန်မျိုးကို သက်သက်မဲ့ ကလိနေကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ဘာကောင်တွေမှန်းကို မသိဘူး။

(၄)

ဟော. . . တွေ့လာ။ အဲဒီရွာဝက် အဲဒုတ်အပုတ်လေးဆိုတာ သူ့ဆင်ထားတဲ့အကွက်ထဲ တန်းဝင်လာတာပဲ။

“ငါပြောရင်ရော. . . မင်းက ယုံမှာလား”

“အင်းပေါ့။ ယုံမှာပေါ့. . .”

“ရွက်ဝါ. . . မင်းက အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းလာတယ်။ သိလား”

“ဟာ. . . ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး။ ရန်မျိုး. . . နင်နော်”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာမှာ ပန်းရောင်တွေ စိမ့်သွားပါ တော့တယ်။ အဲဒီလို ရှက်သွားရင် သူမက ပိုပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းလာလို့ သူက မကြာခဏ ရွက်ဝါ ရှက်သွားအောင် လုပ်နေကျပါ။ ရန်မျိုးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့. . .

“ဪ. . . မဆိုင်ဘူးလား။ အဲဒါဆို ဆောရီးနော်. . . ဆောရီး. . . ။ မင်းက ငါပြောရင် ယုံမှာဆိုလို့ မင်းအပေါ်မြင်တဲ့ ငါ့သဘောထားအမြင်လေးကို ပြောပြကြည့်တာပါကွာ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြတယ်။ ပြီးတော့. . .

“နင်နော်. . . ငါ့ကို သိချင်တာ ပြောပြမှာလား။ မပြောပြဘူးလား”

“မင်းက ဘာသိချင်တာလဲ”

“အန်တီဆွေနဲ့ ဟိုရပ်ကွက်ရုံးက လူကြီးကိစ္စ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“နင်နော်. . . ငါ့အနာ ပြောပြီးပြီလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြောက် သွားတာ နင့်ကြောင့်လားလို့ပါဆို. . .”

“ဪ. . . အဲဒါလား”

“ဟဲ့. . . ရန်မျိုး”

“ဘာတုန်း”

“အန်တီဆွေနဲ့ ဟိုရပ်ကွက်ရုံးက လူကြီးနဲ့ ကြိုက်သွားတာ နင့် ကြောင့်ဆို၊ နင် အောင်သွယ်ပေးလိုက်တာဆို”

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ. . . အရပ်ထဲမှာ ပြောနေကြတာ”

“မင်းက ယုံလို့လား”

သူက ပြန်မေးလိုက်တော့ ရွက်ဝါ နည်းနည်းတွေဝေသွားပုံရ တယ်။

“မယုံဖို့ နင့်ကို မေးနေတာပေါ့ဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒါ”

“အဲဒါကို ငါပြောပြရင် မင်းက ယုံပါ့မလား”

ဟာ. . . တကယ့်အရစ်ပါလား။ ရွက်ဝါလည်း စိတ်တိုလာပါ တယ်။ အဲဒီရန်မျိုးဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလေ။ ဘယ်လိုကောင်မှန်းကို မသိဘူး။ ငါ့ကိုဆိုရင် လိုက်နောက်ဖို့ပဲ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်လွန်းတယ်။

“ရန်မျိုး. . .”

သူမရဲ့အသံက နည်းနည်းတော့ ကျယ်သွားတယ်။ အဲဒါကို သူက လေသံအေးအေးလေးနဲ့ပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။

“ပြောလေ. . .” တဲ့။

ရွက်ဝါက ဒေါသကို ခြုံသိပ်ပြီး စိတ်ကို ပြန်လျှော့ချလိုက်တယ်။ ရန်မျိုးလုပ်နေတဲ့အချိုးက ဘယ်သူစိတ်မတိုဘဲ နေမှာလဲ။

“ငါသိချင်တာ ပြောပြဟာ. . .”

“ငါပြောရင် မင်းက ယုံမှာနော်။ ဟုတ်လား”

သိချင်တာကို သိရဖို့ ရွက်ဝါမော့ မနည်းသည်းခံနေရပါတယ်။ သူ့မေးခွန်းကို ဝှတိုက်လိုက်ရင် ခုနကလို အစက ပြန်ရောက်သွားဦးမယ်။ သည်းခံမှ. . . သည်းခံမှ. . .

ရွက်ဝါက ပါးစပ်က မဖြေဘဲ ယုံမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရန်မျိုးက သူမကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ဝန်ခံရှာပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်. . . ရွက်ဝါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မဆွဲနဲ့ အကောင်အိုကို အောင်သွယ်ပေးခဲ့တာ”

“ဟင်”

သူမလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ ရွက်ဝါက ရန်မျိုး ငြင်းလိမ့်မယ် ထင်ထားတာ။ အခုကျတော့ သူက သူများအပေါ်ကို ရပ်ကွက်ရုံးက အရက်သမားကြီးနဲ့ အောင်သွယ်ပေးခဲ့တယ်တဲ့။

အစကတည်းက ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ပြီးနေတဲ့ဟာကို အများကြီး ကျွေပတ် လျှောက်မေးနေသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒါပဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရန်မျိုးရဲ့စကားက သိပ်ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူမက သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်လို့လား. . . ရန်မျိုးရယ်”

“မင်းပဲ ငါ့စကားကို ယုံမယ်ဆို. . . အခုမယုံတော့ဘူးလား”

“အဲ. . . ဟို ယုံတာတော့ ယုံတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့. . . နင်က ယုံရတာ မဟုတ်တော့ မယုံဘူး”

“ဟာ. . . မင်းဟာက ရှုပ်နေတာပဲ”

“နင်ပဲ ရှင်းနေတာကို လျှောက်ရှုပ်အောင် လုပ်ပြီးတော့။ ရှုပ်သွားမှ ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့”

ရွက်ဝါက သူ့ကို နှုတ်လှန်ထိုးပြီး ရန်လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို သူက တဟဲ့ဟဲ့နဲ့ ရယ်နေတယ်။ ရန်မျိုးကတော့ သူမကို နောက်ပြောင်ရရင် ပျော်နေတာပဲ။

အင်း. . . ရွက်ဝါကလည်း အဲဒီလို အနောက်ခံရတာကို ပျော်နေမှာပါလေ။

(၈)

ရွက်ဝါက မြန်မာစာ ဒုတိယနှစ်၊ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ကျောင်း
သူ . . . ။ အသက်က (၁၉)နှစ် ပြည့်ခါနီးပါပြီ။

သူမက နည်းနည်း ဝတယ်ဆိုပေမယ့်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စိတ်ဝင်
စားနေတဲ့ကောင်တွေက မနည်းဘူး။ ဒါကို ရန်မျိုး အသိဆုံးပဲ။

ရန်မျိုးနဲ့ သူမနဲ့ ခင်တယ်ဆိုတာ တချို့က သိကြတယ်။ သူနဲ့
ပတ်သက်နေတော့ တခြားကောင်တွေက နည်းနည်းရှိကြတာပေါ့လေ။
ရန်မျိုးက ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ . . . ရန်မျိုးနဲ့ သူမကို ရည်စားတွေ မဟုတ်သေးမှန်း
လည်း သိနေတော့၊ သူတို့က ရန်မျိုးလစ်ရင် လစ်သလို ကြိတ်ပြီး ကြီး
စားတတ်ကြတယ်။

ရွက်ဝါကတော့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလိုက်တယ်ဆိုတာ၊ သူ့ကို
အားလုံးပြောပြတာပါပဲ။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ရွက်ဝါက အဝေးသင်တက္ကသိုလ် သွား
တက်ရတယ်။ အဲဒီနှစ်ရက်ဟာ ရန်မျိုးအတွက် အခွင့်ကောင်းပဲ။ သူက
သူမနဲ့အတူတူ ကျောင်းလိုက်တက်လေ့ရှိပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိတဲ့ သံယောဇဉ်အစအနလေးတွေဟာ
အဲဒီစနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်တွေမှာ ပိုမိုခိုင်မြဲလာခဲ့တယ်။

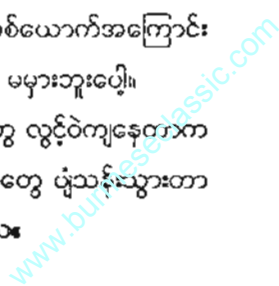
အဲဒီ အဝေးသင်နေ့ရက်တွေကြောင့်၊ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် ပိုပြီး နားလည်လာခဲ့တာဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့။

လမ်းပေါ်မှာ စွယ်တော်ရွက်လှလှလေးတွေ လွင့်ဝဲကျနေတာက
အစ ဗီတမင် စားထားတဲ့ ပန်းနုရောင်အိပ်မက်တွေ ယုံသန့်သွားတာ
အထိ သူတို့ စနေက-ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြတယ်လေး။

ရွက်ဝါနဲ့ ရန်မျိုးတို့ နှစ်ယောက်က အခုဆို ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း
တွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူများအပြော
မခံရအောင် သိပ်အဆက်အဆံ မလုပ်ကြဘူး။

နောက်တစ်ခုက ရွက်ဝါတို့နေတဲ့အိမ်မှာ လူတွေ အများကြီးရှိ
တယ်။ သူမတို့ အဘိုးနဲ့အဘွားရယ်၊ အန်တီဆွေရယ်၊ ဦးလေးသောင်း
တို့မိသားစု လေးယောက်ရယ်၊ ရွက်ဝါတို့မိသားစု သုံးယောက်ရယ်။

အဲဒီလူတွေက တရားဝင်အိမ်သားတွေပေါ့။ နောက်ပြီး ဒီလူတွေနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကလည်း မရှိဘူးဆို အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်
သုံးယောက်တော့ ရှိတယ်။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီအိမ်သားတွေ မသိဘဲ
သူတို့နှစ်ယောက် အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

၇၂ ■ ဆယ့်သွင်

ဒါဟာ အလှဆုံး လိပ်ပြာလေးတွေရဲ့ တောင်ပံခတ်သံတွေဆိုရင်
တောင် ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

BURMESE
CLASSIC

(၉)

ခေသူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပွဲချိန်မစေ့သေးခင် ချေပုဂ္ဂိုလ်ရနိုင်မယ့် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်စားလို့နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒို့ထက်အခြေအနေ ပေးရင် မဆွေကို အနိုင်ရိုးပါ သွင်းဖို့ ကြိတ်ကြိတ်စည်နေလေရဲ့။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတို့ကတော့ လူသိရှင်ကြား ပေါ်တင်တွဲနေကြပါပြီ။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို နားဖောက်ပြီး လူကြီးချင်း တောင် စကားပြောထားကုန်ကြပြီဆိုပဲ။

အကောင်အိုတစ်ယောက် အရက်လျှော့သောက်ဖို့တစ်ခုကလွဲ ရင် အားလုံးအဆင်ပြေမှာ သေချာပါတယ်။ မျိုးရိုးဂုဏ်ရှိပြီး ရိုးသားတဲ့ အကောင်အိုကို မဆွေသာ ကျေနပ်သဘောကျရင် သူမတို့ဘက်က သွား မက်အဖြစ် လက်ခံပြီးသားတဲ့။ ဘယ်လိုမျိုးရိုးဂုဏ်ရှိမှန်း မသိရပေမယ့် အကောင်အိုက ရိုးသားသူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ တစ်ရက်ကွက်လုံး သိကြပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်တုန်းက ငွေသိန်းနဲ့ချီပါတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်အိတ်ကို အကောင်အို ကောက်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ က ရပ်ကွက်ရုံးမှာ ရိုးသားစွာ လာအပ်နှံလို့ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဆီ ပြန်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်တစ်ခု စိုက်ထူခဲ့ဖူးတယ်။ အခု သူ မိန်းမယူမယ် ဆိုတော့ အဲဒါတွေက သူ့ကို နာမည်ကောင်း ရစေတာပေါ့။

ရန်မျိုးက အကောင်အိုကို အရက်ဖြတ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လျှော့သောက်ဖို့ တွေ့တိုင်း တိုက်တွန်းနေကျပါ။ အကောင် အိုက တစ်ယောက်တည်း သောက်ဖြစ်ရင်တော့ ရန်မျိုးစကားကို နား ထောင်ပြီး လျှော့သောက်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဟို မြို့သင်္ဃန်း ဘွတ်တို ဆိုတဲ့ လူငယ်လက်တက် အရက်သမားတွေနဲ့တွေ့တိုင်း လုံးဝ အမု

ငယ်ငယ်လေးတည်းက မဆွေနဲ့ အစစအရာရာပြိုင်ဘက် မိမိ ဆိုတဲ့အစ်မကြီးဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထနေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်နေတာချင်းအတူတူ မဆွေက အကောင်အိုနဲ့ ကြိုက်သွားတော့ (ယောက်ျားရတာ မဟုတ်သေးပေမယ့်) သူ့ထက် သာသလိုဖြစ်သွားတာ ကိုး။

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ မဆွေနဲ့ မီးမီးဆိုတာ အစဉ်အလာပြိုင်ဘက် တွေပါ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုဟာ အိတ်ထဲ မီးရိုးအေက မိလန်ဒါဘီ (အေစီနဲ့ အင်တာ) ပွဲလိုပဲ ပြင်းထန်လှပါတယ်။

မဆွေက အခုလောလောဆယ်မှာ မီးမီးထက် တစ်ရိုး အသာ ထားတော့ မြောက်ကြွ၊ မြောက်ကြွနဲ့ မာန်တက်နေတာပေါ့။ မီးမီးကလည်း

၇၆ ■ ဝေမျိုးသွင်

အကွဲကို ချကြတာ။

အခုလည်း သူတို့အတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရပြန်ပြီ။ အဲဒါကတော့ အကောင်အိုနဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ကြီး ကိုဇင် (ခေါ်) ကင်ဖိုတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားမှာ သင်္ဘောလိုက်နေရာက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာတာပါပဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမယ် မသိဘူး။ သူတို့ရပ်ကွက်အထာက လူစုံ ပြီဆိုရင်တော့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်နေကျပဲ။ အင်း... ဖြစ်ချင်စွာလည်း ဖြစ်မှာပါ။ အစဉ်အလာရှိတိုင်းသာ အမြဲဖြစ်နေရရင် မြန်မာဘောလုံးအသင်းရော၊ ဥရုဇွေးဘောလုံးအသင်းရော အာရှဖလားတွေ ကမ္ဘာ့ဖလားတွေ အမြဲရနေမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

BURMESE CLASSIC

ဟာ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ အနေများတယ်။ အရင်ထဲကလည်း အကောင်အို
တို့လောက်နဲ့ပဲ ပေါင်းလာတာ။ သူ့မှာ တခြားအပေါင်းအသင်းလည်း
မရှိဘူးလေ။

ကင်စိုက ရန်မျိုးကို တော်တော်ခင်ရှာပါတယ်။ သူ့အိမ်မှာ
ကြိုက်ရာလုပ်ခွင့် ပေးထားတယ်။ ကြိုတိုင်ပင်မထားတော့ အကောင်အို
ရော၊ ရန်မျိုးရော . . . ကင်စိုအိမ်ကို ကောင်မလေးတွေ အသီးသီးခေါ်
ထားမိကြတယ်။ အဲဒီမှာတင် သူမတို့တူဝရီးနစ်ယောက် ပက်ပင်းကြီး
တိုးပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိတွေ ဖြစ်ကုန်ရော။

လူနောက် ရန်မျိုးက ဒီနေရာမှာတော့ လူလည်လေးပါ။ မဆွေ
ရွက်ဝါတို့ကို အရှက်ပြေအောင် ဟာသတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ ပြီး
တော့ နားလည်မှုတစ်ခု ယူပေးလိုက်တယ်။

အိမ်ကို ပြန်မတိုင်ကြေး . . . တဲ့။ ကောင်းရော . . . ။ နောက်ပြီး
ကင်စိုနဲ့ သူမတို့ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ကင်စိုနဲ့ သူမတို့ဟာ ထွေရာလေးငါးတွေ
လျှောက်ပြောပြီး ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ငါလာ
တာ မုန့်တီလုပ်ရတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။

မြူသပ်တို့ ကင်စိုဂစ်တာအကောင်းစားကြီးကို ထုတ်ဖော်ပြီး
ချင်းတွေ ဆိုကြတာ ပျော်စရာကြီး။ ဒီလူတွေ ကြိုတင် လူနုလာရင်
အင် ဒီလောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းမယ်မထင်ဘူး။ အခုဟာတော့ ထုံးစံ
အတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားတာ။

သိပ်မကြာဘူး။ အကောင်အိုနဲ့ ဆွေတို့အတွက် ဘဝနဲ့လည်း
ဘာသာဘာဝ ရန်ဖြစ်စကားများကြတယ်။ “အလှူစားသန့်က

ကိုစင်(ခေါ်)ကင်စို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူ့အိမ်
မှာပဲ လူစုပြီး မုန့်တီလုပ်စားကြတယ်။ ပထမတော့ ရန်မျိုး အထောက်အကူ
အိမ်၊ ကင်စို၊ မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တို့ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ။
နောက်မှ တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်နေတော့ ရွက်ဝါ
ရန်မျိုးက ကျောင်းတစ်ရက်လစ်ဖို့ စည်းရုံးပြီး ကင်စိုဆီ ခေါ်လာတာ။
ရန်မျိုးကို စိတ်ချယုံကြည်တော့ ရွက်ဝါလည်း လိုက်ချလာတာပေါ့။
ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီကို အကောင်အိုကလည်း ကင်စိုနဲ့ ဆွေ
မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာပါရော။ မဆွေက အိမ်ကို ဝိုက်ရင်
လို့ ပြောခဲ့တာ။ ကင်စိုအိမ်က သူတို့ရပ်ကွက်နဲ့ နည်းနည်းလှည့်
မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက တစ်ကိုယ်တည်းပဲ။

ရန်များ၏” ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ ကျီစားရင်းနဲ့ ထဖြစ်ကုန်တာ။ ဟိုဘက် ဒီဘက် မိဘဆွေမျိုးတွေပါ ပြိုင်ဆိုင်လာကြတယ်။ မဆွေကို အကောင်အထောင်နဲ့ က ပိုဆိုးသွားအောင် ဆွလိုက်မိတယ်။

“မင်းအမေက သားမက်ဖမ်း သိပ်တော်တာပဲနော် ဆွေထေး မဆွေရဲ့ဒေါသက ဝုန်းခနဲ ငယ်ထိပ်ရောက်သွားပြီ. . .

“အမယ်လေး. . . ရှင့်ဝင်ငွေလေး နှစ်ပဲခြောက်ပြားလောက်သာ ဘာမက်စရာရှိလို့ ကျွန်မအမေက သားမက် ဖမ်းရမှာလဲ။ ကားမကြီးနဲ့ ဆိုက်ကားတောင် မှန်မှန်မစီးနိုင်တဲ့လူကများ. . .”

“မင်းတို့ကျတော့ရော. . . ကားရှိတာကျနေတာပဲ”

“ရှိတာပေါ့။ တက္ကစီထောင်ထားလို့. . . နားလည်လား”

“အေး. . . လောကကြီးမှာ ကားမရှိလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခုဆိုတာ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်။ မျိုးရိုးဂုဏ်၊ ရိုးသားမှုဂုဏ်ဆိုတာ. . . ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လို့မရဘူးကွ။ မင်းတို့လို လမ်းဘေး ဈေးသည်မျိုးနဲ့ လာတာ မဟုတ်ဘူး. . . နားလည်လား”

“အောင်မယ်. . . ရှင့်မျိုးရိုးကရော ဘာမျိုးရိုးမို့လို့လဲ။ ငြိမ်ကြယ်ကျယ်. . .”

တဖြည်းဖြည်း အသံတွေကျယ်လာပြီး ကင်ဇိုလည်း ဘာမှမရှိနိုင်တော့။ ရွက်ဝါကလည်း အဒေါ်ဖြစ်သူကို ရန်မဖြစ်ဖို့ တောင်မပျက်ပါတယ်။

“တော်ပါတော့ အန်တီဆွေရယ်. . . ။ သူများအိမ်မှာ ရှက်စရာကြီး”

ဖြူသပ်နဲ့ သွတ်တိုတို့ကတော့ အကောင်အိုကို ‘စိတ်လျှော့

စိတ်လျှော့’ နဲ့ တတွတ်တွတ် ပြောနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့. . . နှစ်ဖက် စလုံးရဲ့အခြေအနေက သိပ်မထူးလာပါဘူး။

အဲဒီမှာတင် ရန်မျိုးက သူများသမီးရည်စားနှစ်ယောက်ရဲ့ ရန်ပွဲထဲကို လှစ်ခနဲ ခုန်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ သူနဲ့ ဘာမှမဆီမဆိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးမို့ အားလုံး အံ့ဩသွားတာပေါ့။ ရန်မျိုးက ပထမဦးဆုံး မဆွေကို ပြောတယ်။

“ဒီမှာ. . . မဆွေ၊ ကျွန်တော့်မျိုးရိုးကိုရော မသိချင်ဘူးလား”

မဆွေတင် မဟုတ်ဘူး။ အကောင်အိုကပါ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ရန်မျိုးက မဆွေနားကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်တော့ မဆွေက အကောင်အိုရဲ့နောက်မှာ ဝင်ကွယ်တယ်။

အကောင်အိုက မဆွေရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်ပြီး မေးပါတယ်။

“ကဲ. . . ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းရဲ့မျိုးရိုးကို. . .”

ရန်မျိုးက ရုတ်တရက် သူ့ပခုံးကို သူ့ပုတ်ပြရင်း. . .

“ကျွန်တော့်အဖေက ရက်ကွက်ထဲမှာ ဒါဗျ. . . ဒါ. . . နားလည်လား”

အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတင်မဟုတ်. . . ။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေတို့ပါ ရန်မျိုးက အကြည့်ချင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အားလုံးက တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း နားမလည်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရဲ့ ခေါင်းယမ်းပြကြတယ်။

အဲဒီမှာ သူကပဲ. . .

“အေး. . . မသိရင် မှတ်ထား တွန့်တော့အထေး နေ့တွက်

ထဲမှာ နွေရာသီဆိုရင် ရေထမ်းရောင်းတယ်လို့ ပြောတာ။

တုံ့ပြန်သံတွေ၊ အာမေဇိုတ်သံတွေ ချက်ချင်း ဆူညံသွားတယ်။

“အမ် . . . ခံလိုက်ရပြန်ပြီ”

“လုပ်လာပြီ။ ဒီကောင်ကတော့ . . .”

“ခစ်ခစ် . . . ခစ် . . .”

ရန်မျိုးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်မျိုးရိုးကို ဆက်ပြောပြဦးမယ်။ နားထောင်နော်။

ကျွန်တော့်ဦးလေး လာပြီဆိုရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ‘ငြိမ်း’ပဲ”

သူဦးလေးက အားလုံး ‘ငြိမ်း’တယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးပေါ့။

ဩဇာကြီးမားတဲ့သဘောမျိုး ယူရင်လည်း ရတယ်။ ရန်မျိုးက ‘သိလား’

လို့ မေးပြန်တယ်။ ဘွတ်တိုက မဝံ့မရဲနဲ့ မေးကြည့်တယ်။

“အငြိမ်းစား ပါမောက္ခဆရာကြီးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့် ဦးလေးလာရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ‘ငြိမ်း’ပါဆိုမှ

တော့ မီးသတ်ပေါ့ဗျ . . . မီးသတ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ပွဲကျသွားပါတယ်။ ရွက်ဝါဆို အူကို

နှိပ်ပြီး ရယ်တာ သီးတောင်သီးတယ်။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က တကယ်

ငပြောင်ပဲ။

ရယ်သံတွေ နည်းနည်းစဲသွားတော့ သူ့အသံက ပြန်ပေါ်လာ

တယ်။

“ကျွန်တော့် အဒေါ်လာပြီဆိုရင်လည်း . . . လူတွေအားလုံး ပြား

ပြားကို ဝပ်နေတာပဲ။ တချို့ဆိုလည်း ကိုယ်ကိုရိုပြီး ခေါင်းတွေ ငုံ့ထား

ရတယ်”

ရန်မျိုးစကားဆုံးတော့ အကုန်လုံးက ပွစိ၊ ပွစိနဲ့ စဉ်းစားတိုင်ပင်

နေကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ အဖြေမရဘူး။ ဒီတော့ သူကပဲ . . .

“ကျွန်တော့် အဒေါ်လာပြီဆိုရင် လူတွေ ပြားပြားဝပ်ရမှာပေါ့။

အဒေါ်က အနိုင်သည်လေ . . .။ နင်းမယ်၊ နိုင်မယ်၊ တံတောင်နဲ့ ထောင်း

မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဟဲဟဲ . . .”

သူ့ကြောင့် အားလုံး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားကြ

ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါဗျာ . . . ဟုတ်ပါ . . .”

“မင်းတို့မျိုးရိုးက တကယ့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးပဲကွ”

“ရန်မျိုးတို့ကတော့လေ . . . တကယ်ပဲ”

“”

ဒါနဲ့ပဲ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတို့လည်း မျိုးရိုးချင်း မပြိုင်ဆိုင်ဝံ့

ကြတော့ဘဲ ပြန်ပြေလည်သွားပါတော့တယ်။

‘ရန်မျိုး’ဆိုတဲ့ ‘လူနောက်’လေးကို ‘ရွက်ဝါ’ဆိုတဲ့ ‘ရွာဝက်’

လေးက အဲဒီလို ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့ပဲ မတော်တဆ ချစ်မိသွားတယ်

ထင်ပါရဲ့။

(၁၀)

ဆောင်းရာသီတစ်လျှောက်လုံး နွေးထွေးခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ရွက်ဝါတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ နွေဦးဆီကို ရွက်လွှင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူမဟာ လက်သည်းချွန်ချွန်တွေပါတဲ့ မြတ်နိုးစရာ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်နဲ့ သူ့နှလုံးသားကို အခံရခက်အောင် ကုတ်ခြစ်နေတတ်တယ်။

အဲဒီသတ္တဝါလေးရဲ့ သူ့အပေါ်တွယ်တာမူတွေကို မြင်ရတိုင်း ရန်မျိုးလည်း ရင်ထဲက ဆူးတောင်တွေကို ဖြိုချပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ မအောင်မြင်တာတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ရန်မျိုးက သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ အပိုအလှူလေး ရှိလာပြီဆိုရင် သူမကို ရွာဝက်လို့ မှားခေါ်မိသလိုနဲ့ မုန့်ဖိုးတစ်သောင်း ပေးထောင့် ပို့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ သူမက ပိုက်ဆံမယူဘဲ ရန်မျိုးရတဲ့

သီချင်းကိုသာ တောင်းဆိုပြီး နားထောင်သွားတတ်တယ်။

အခုတလော သတင်းကြားရတာက ရွက်ဝါကို သူမနဲ့ သက်တူ၊ ရွယ်တူ ချာတိတ်တစ်ယောက် အသည်းအသန် လိုက်နေသတဲ့။ သူက သာ အဲဒီချာတိတ်ကို မတွေ့ဖူးတာ၊ မြူသပ်တို့တောင် ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့သေးတယ်။ ရွက်ဝါ ပြောပြတာကတော့ ချာတိတ်အမည်က 'လေဝတ်'။ Hip Hop အဆိုတော်။ ဝင်ဒါမီယာထဲမှာနေတဲ့ သူ့ဌေးသား . . . တဲ့။

ဒီလောက်သိရရင် မဆိုးပါဘူး။ ရန်မျိုး စိတ်မကြည်လင်တဲ့အခါ ချာတိတ်ကို နောက်ပြောင် နောင်ယှက်လို့ရတာပေါ့။ ရန်မျိုးဆိုတာ ဘယ်သူ့အရှိန်အဝါမှ သုံးစရာမလိုဘူး။ ပြဿနာရှာပြီးရင်လည်း ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ် ရအောင်ရှင်းတယ်။

ရွက်ဝါက အရင်လို ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းနဲ့ နယ်က လာတဲ့ မလည်မဝယ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး သူက ရွာဝက်လို့ နောက်တာ မခံချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ဆောင်းတွင်းမှာ အားကစား လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဝိတ်ချတာ။ အခုဆိုရင် ကိုယ်ရေစစ်ပြီး အရမ်းလှလာတယ်။ ရန်မျိုးကတော့ သူမ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဝဝ၊ ပိန်ပိန်၊ ဖြူဖြူ၊ မည်းမည်း . . . ရွာဝက်လေး ဖြစ်နေရင် ပြီးတာပဲ။

ဟဲ့အရင်တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်ကွက်ထဲမှာ သိပ်တဲ့သွား တွဲလာ မလုပ်ခဲ့ကြပေမယ့်၊ အခုနောက်ပိုင်း သူမတို့အိမ်က ရန်မျိုးနဲ့ တရားဝင် သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ခွင့်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒါကလည်း မဆွေရဲ့ပုံဖိုးမှုတွေကြောင့်ဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ မဆွေက ကျေနပ်သလို သိပ်အကြာကြီး အကြွေးမထားဘဲ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်တဲ့သူမဟာပေါ့။ ကျေးဇူးတရားမှာ အတိုးတက်တဲ့ကိစ္စမျိုး ရှိသလားဆိုတာ သူ့ သိချင်ပါ

သေးတယ်။

ဒီမနက် ရွက်ဝါနဲ့ 'သက်တံ' ဆိုင်မှာ ချိန်းထားတာ နာရီဝက် တောင် နောက်ကျနေပြီမို့သူက ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်း နေမိတယ်။ 'သက်တံ' ဆိုတဲ့ဆိုင်လေးဟာ တက္ကသိုလ်က ကန်တင်းလို မျိုး ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် အကုန်ရတယ်။

ဆိုင်က ကင်ဖိုတို့အိမ်နားမှာဆိုတော့ သူတို့နဲ့ နည်းနည်းလေး လှမ်းတယ်။ ရွက်ဝါက တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်မှာစောင့်နေရရင် စိတ်တို တတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူက ခြေလှမ်းတွေကို မြန်နှုန်း ထပ်ဖြင့်လိုက် တယ်။

တစ်ခဏအတွင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးတွေစို့လာတယ်။ နွေ ရောက်ပြီဆိုတော့ နေက အရင်ထက်ပို အစွမ်းပြတဲ့သဘောပေါ့။ ရန်မျိုး က အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ စစ်တုရင်လေ့ကျင့်နေတာ။ ကစားကွက်ထဲမှာ စျာန်ဝင်ပြီး နာရီမကြည့်မိတော့ နောက်ကျကုန်ရော။

ဟော . . . ရောက်ပါပြီ။

ရန်မျိုးက ဆိုင်ထဲကို အမြန်ရောက်ချင်ဇောနဲ့ ပြေးဝင်လိုက် တယ်။

"ခွပ် . . ."

"အွန့် . . ."

သူနဲ့ ဝင်တိုက်မိတဲ့ ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်ပြောပြီး

တောင်းပန်ရှာပါတယ်။

"ဟာ . . . ဆောရီးနော် အစ်ကို"

"ဪ . . . အေး၊ မတော်တဆပဲကွာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ကောင်လေးက ဆိုင်အပြင်ကို အလောတကြီးနဲ့ ပြေးထွက်သွား တယ်။ သူက အောက်ကို ဝိုက်ညှိလိုက်မိတယ်။ လည်သာအဖုံးနဲ့ မှတ်စု စာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ်က သူ့ခြေထောက်နားမှာ ငြိမ်သက်လို့။

ရန်မျိုးက စာအုပ်လေးကို ကောက်ယူပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စောစောတုန်းက ကောင်လေးကို အရိပ်အယောင်လေးတောင် မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ စာအုပ်လေးကို သူက ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး ရွက်ဝါကို ဆိုင်ထဲက စားပွဲခိုင်း တွေဆီမှာ ရှာကြည့်တယ်။

မတွေ့ဘူး . . .။ သူက လက်ပတ်နာရီကို ပင့်ပြီးကြည့်ပြန်တယ်။ ဆယ်နာရီ ဆယ်မိနစ် . . .။ ဒါဆို ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် မိနစ် လေး ဆယ်တောင် နောက်ကျနေပြီ။ ရွက်ဝါက စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်သွားတာ လား။ ဒါတိုင်းဆို သူ့ကို နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ စုပုပ်ပြီး စောင့်နေတာ။ ရန်မျိုးလည်း ကြံရာမရနဲ့ စိတ်အိုက်သွားတယ်။

"ဟိတ် . . ."

ရုတ်တရက် သူ့နောက်ကနေ ခြောက်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ရန်မျိုးက မလန့်တဲ့အပြင် ပျော်တောင် ပျော်သွားသေးတယ်။ သူ့အ ရွက်ဝါရဲ့နဖူးကို လက်ညှိုးနဲ့ ဖွဖွလေးတောက်ရင်း ပေးလိုက်တာပဲ။

"မင်းက ဘယ်သွားနေတာလဲ"

"အောင်မာ၊ သူကပဲ နောက်ကျပြီးတော့ . . ."

“ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ထဲမှာတော့ မင်း ရှိနေရမှာပေါ့”

“အစကတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . မတွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လာတိုးနေလို့။ သူကလည်း . . . ငါ့ကို ရိပ်ခဲနဲ့ မြင်လိုက်တော့ အသည်းအသန် လှိုက်ရှာတာပေါ့။ တော်သေးတယ်။ ငါက အရင်ဦးအောင် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ပုန်းလိုက်လို့ . . .”

“ဘာလဲ . . . ရွက်ဝါ၊ သူက မင်းအကြွေးရှင်လား”

“အကြွေးရှင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲ . . . ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ထမင်းရှင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ငါ့ကို ခနဲဖြူဒေါ်စောရီ ဆိုင်မှာ ထမင်းတစ်ခါ ကျွေးဖူးလို့။ ဟဲ့ ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

“ဟာ . . . ကြည့်စမ်း ပေါ်ပြီ . . .။ ပြောစမ်း ရွက်ဝါ . . . မင်းကို ထမင်းလိုက်ကျွေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ဪ . . . နင်ကလည်း ရန်မျိုးရာ၊ နင် သူ့ကို သိပါတယ်။ ဇေလတံဆိုတာလေ။ အဲဒီ ငပိန်းကောင်အကြောင်း . . . ငါ နင့်ကို ပြောပြဖူးပါတယ်”

“ရွက်ဝါ . . . မင်းက သူနဲ့ ထမင်းလိုက်စားတဲ့အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီလား”

ရန်မျိုးရဲ့ စိုးရိမ်စကားဆုံးတော့၊ ရွက်ဝါက အားရပါးရကြီးကို ဟားတိုက် အော်ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူမ ရယ်မောပုံကို ရန်မျိုးက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး ကြည့်နေရဲ့။

ရွက်ဝါ ရယ်နေတာ ရင်သွားတယ်။ သူမက . . .

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား ရန်မျိုး . . .။ ဒေါ်စောရီဆိုင်

မှာ ငါ့ဘာသာ ထမင်းစားနေတာကို သူက ငါ့ဝိုင်းမှာ ဝင်စားတယ်။ စကားတွေ လာပြောတယ်။ ပြီးတော့ အတင်းပဲ . . . ကောင်တာမှာ နှစ်ယောက်စာ ပိုက်ဆံရှင်းသွားတာ။ အဲဒီတော့ ငါလည်း စားလာခဲ့ရတာပေါ့ဟ . . .။ သိလား”

ရန်မျိုးက ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားကြီးနဲ့ သူမ ပြောသမျှကို နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မသိဘူး . . . မသိဘူး။ မသိလို့ပါ ရွက်ဝါရာ . . .။ အဲဒီကောင် ပိုက်ဆံရှင်းသွားမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ကတော့ ငါပါ အဲဒီဒေါ်စောရီဆိုင်မှာ ပုစွန်ထုပ်နဲ့ ထမင်းဝင်စားပစ်တယ်။ ဟွန်း . . .”

ရွက်ဝါက အဟုတ်မှတ်ပြီး နားထောင်နေရာက ရန်မျိုးစကားကြောင့် စိတ်တိုလာကာ လိုက်ရိုက်ပါတော့တယ်။ ရန်မျိုးကလည်း ဒီအခြေအနေကို ကြိုတွက်ပြီးသားဆိုတော့ ပြေးဖို့ပါ တစ်ခါတည်း လမ်းရွေးထားတယ်။ သူက ပြေးတော့ ရွက်ဝါက လိုက်ရိုက်တယ်။ ‘သက်တံ’ ဆိုင်လေးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ဝရန်းသုန်းကားကိုဖြစ်လို့။

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ရန်မျိုးက လူနောက်ဇာတိ ပြတာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

သွားပြီး။ အခုဟာက အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်စောသေးတယ်ဆိုပြီး လျှောက်ပတ်ကြရင်းက နေပူရှိန်ကို မခံနိုင်တော့လို့ အဲဒီကုန်တိုက်ထဲ ဝင်လိုက်ကြတာပါ။ ကုန်တိုက်ထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ သူတို့အားလုံး အပူဒဏ်က ယာယီလွတ်မြောက်သွားပါတယ်။ အဲကွန်းက စိမ့်နေအောင် အေးတာကိုး။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဟာ ဝယ်မလို့ ဒီဟာ ဝယ်မလို့နဲ့ လျှောက်ကြည့်နေကြတာပေါ့။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့တရုတ်ကြီးက ကွမ်းတွေ ပလုတ်ပလောင်းဝါးနေရင်း သူတို့လူစုကို ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုရှာပါတယ်။ ကြည့်ရတာ သိပ်မရောင်းရဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဝင်လာတဲ့ Customer တွေကို လက်မလွတ်ရအောင် တရုတ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကောင်တာက ထလာပြီး တစ်ဆိုင်လုံး လိုက်ပြပါတော့တယ်။ သူကိုယ်တိုင်က အဲဒီလို ဦးဆောင်ပြီး ရောင်းပြနေတော့ ကျန်တဲ့ ဆိုင်က အရောင်းဝန်ထမ်းတွေလည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကုန်ကြရော။ သူက တရုတ်လူမျိုးဆိုတော့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရေးမှာ အတော် ကျွမ်းကျင်ပုံပါပဲ။

ဘာပဲပြောပြော ကြာလာတော့ သူတို့လည်း အားနာပြီး တစ်ခုခု ဝယ်မှကောင်းမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတွေ ဝင်လာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . . သူတို့မှာ ပိုက်ဆံက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝယ်ရလောက်အောင် မကျန်တော့ဘူး။ အဲ . . . ကင်ဇိုကလွဲလို့ပေါ့လေ။ ကင်ဇိုကတော့ သူတို့ထဲမှာ 'ဘော့စ်' မဟုတ်လား။ ဒါကို ကင်ဇိုက သဘောပေါက်တော့ သူ့အတွတ် အထုံးကျမ်း မယုံပစ္စည်းကို တာဝန်တစ်ခုလို လိုက်ရွာရပါတော့တယ်။

နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ဆိုင်ကောင်တာနားမှာ ဝာတီရောင်

နွေဦးရဲ့ အပူရှိန် စပ်ဖျင်းဖျင်းအောက်မှာ ရန်မျိုးတို့လူစုဟာ အပူဒဏ်ကြောင့်၊ အဲကွန်းတပ်ထားတဲ့ ကုန်တိုက်ဝယ်တစ်ခုထဲ ဝင်ရောက်လိုက်ကြပါတယ်။ ရန်မျိုးတို့လူစုဆိုပေမယ့် လူစုံ၊ တက်စုံတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရန်မျိုးနဲ့ ရွက်ဝါရယ်၊ အကောင်အိုတို့အတွဲရယ်၊ တစ်ကိုယ်တော်ကင်ဇိုရယ် . . . ဒါပဲ။ ဟို . . . မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့ မပါကြဘူး။ မြို့ထဲတို့ရှေ့ပင်ထွက်မှာဆိုတော့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ နေခဲ့တာလေ။ ဈေးဝယ်ဖို့သာ ပိုက်ဆံမရှိတာ နှစ်ယောက်သား သောက်နေကြမှာပေါ့။

အမှန်က သူတို့ ဝယ်လိုသမျှကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ဝယ်ခြင်းနဲ့

ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ပေးထားတဲ့ အရုပ်ကြီးကို ကင်ဖို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့သွားတယ်။ အဲဒီအရုပ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးကို သူ သဘောကျသွားပါတယ်။ အရင်က သူ့မှာ ဒါမျိုး ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အရောင်က အခုလို ကာကီရောင်ပဲ။ ဝတ်လို့လည်း ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီကုတ်အင်္ကျီကို သူနဲ့ သဘောအတူတက်တဲ့ ကိုးရီးယားတစ်ယောက်က ငှားဝတ်ပြီး အပျောက်ရိုက်သွားလို့ ကင်ဖို မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီအင်္ကျီမျိုး သူ လိုက်ရှာဝယ်သေးပေမယ့် လုံဆ မရခဲ့ဘူး။

ကင်ဖိုက ကုတ်အင်္ကျီလေးကို သေချာကိုင်ကြည့်တယ်။ တံဆိပ်ကလည်း Giorgio Armani ဆိုတော့ အတူတူပဲ။ ဈေးက တစ်သိန်းလေးသောင်းတဲ့။ ဒေါ်လာဈေးနဲ့တွက်ရင် သူဝယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီထက် မဆိုသလောက်ပဲ များတယ်။ သူ့မှာ လက်ရှိပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း အဲဒီလောက်ပဲဆိုတော့ ကင်ဖိုက ဝယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါမျိုးက ရှားတာကိုး . . . ၊ တွေ့တုန်းဝယ်ထားမှ။ ကင်ဖိုက ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်တော့ဘဲ . . .

“ဒီကုတ်အင်္ကျီလေး . . . ယူမယ်ဗျာ”

တရုတ်ကြီးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတွေက ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမရ ဖိတ်လျှံကျလာပါတယ်။ ဒီလောက် ဈေးကြီးတဲ့အင်္ကျီမျိုး ရောင်းရဖို့ သူ မျှော်လင့်မထားဘူးလေ။

“ဒီကုတ်အင်္ကျီက သိပ်ရှားတာ . . . ၊ လူနဲ့လည်း လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ထည်ပဲ ကျန်တော့တာဗျ။ ဝတောင် . . . တစ်ထည်ယူထားသေးတယ်။ သိပ်ဝတ်လို့ကောင်းတယ်။ ဟဲဟဲ . . . ဟဲ”

ပြောပြောဆိုဆို တရုတ်ကြီးက အရုပ်ကိုယ်ပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ပြီး သေချာ ခေါက်နေပါတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကင်ဖိုကို အံ့ဩလို့ပေါ့။ နွေရာသီကြီးမှာ ကင်ဖိုက ဈေးကြီးတဲ့ကုတ်အင်္ကျီကို ဝယ်နေတာကိုး။

ကင်ဖိုက သူတို့အားလုံးကို လှည့်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ဒီကုတ်အင်္ကျီရဲ့ ရှားပါးမှုနဲ့ သူ လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီဆိုတဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းကို မသိတာကြောင့် သူတို့တွေကတော့ အံ့ဩနေကြမှာ သေချာပါတယ်။ ရန်မျိုးတစ်ယောက်ပဲ ဘာမှ သိပ်မထူးဆန်းသလိုနဲ့ ကင်ဖို ငွေရှင်းနေတာကို မသိမသာကြည့်ပြီး သူ တစ်ခုခုကို စိတ်ကူးနေပုံရတယ်။

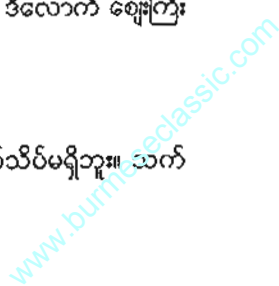
နောက် . . . ရန်မျိုးက လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်လေး တစ်ချက်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိပေမယ့်၊ ရွက်ခါးကတော့ အသေအချာ မြင်လိုက်ပါတယ်။

အားလုံးပြီးသွားတော့ သူတို့လည်း တော်တော် အဆိုက်သက်သာသွားပြီလေ။ အဲဒီကုန်တိုက်လေးထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ နေရောင်ခြည်က အားပျော့စပြုနေပါပြီ။ မဆွေက အပြင်ရောက်မှ ကင်ဖိုကို အပြစ်ပြောတယ်။

“ကိုင်ရယ် . . . ဒီရာသီမှာ ကုတ်အင်္ကျီကို ဒီလောက် ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်စရာလား”

အကောင်အိုကလည်း . . .

“အေးလေကွာ . . . မင်းဟာက အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိဘူး။ သက်သက်မဲ့ ငွေဖြုန်းနေသလိုပဲ”

ကင်ဇိုက ဘာမှ သိပ်ပြန်မပြောဘူး။

“ဒီလိုပါပဲကွာ။ ချက်ချင်း လိုချင်သွားလို့ပါ” တဲ့။

ဒီလောက်ပဲ ပြောတယ်။ နောက်တော့ သူတို့လည်း ပြန်ပြန်ပြန် တယ်။ ကင်ဇိုနဲ့ အကောင်အိုက တက္ကစီငှားနေတာ တော်တော်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်မျိုးက လှစ်ခနဲ ဘယ်ပျောက် သွားမှန်း မသိဘူး။

အဲဒီမှာ အကောင်အို ငှားလိုက်တဲ့ တက္ကစီတစ်စီးက ရှေးတို့ သွားပြီ။ ကားပေါ် တက်ခါနီးမှ ရွက်ဝါက ရန်မျိုး ပျောက်နေမှန်း သိ သွားတယ်။

“ခဏနေကြပါဦး။ ရန်မျိုး ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး”

ဒီတော့မှ သူတို့လည်း အာရုံနောက်သွားကြတယ်။ ဟိုဟို သည် သည်မှာ ရှာကြည့်ကြတယ်။ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတို့က . . .

“ဒီကောင်ကွာ . . . ။ မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“အဲဒီ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်ကလေး ဒုက္ခကို ပေးတယ်။ ပြန်ဆို မှ . . .”

လက်ရှိအချိန်အတန်းအတွင်းမှာတော့ ရန်မျိုးဟာ သူတို့အဖို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာကို သူတို့တွေ မေ့လျော့သွားပါပြီ။ ရွက်ဝါက ရန်မျိုး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်ပြီး စိတ်ညစ်နေပုံပါပဲ။ ကားတောင် ငှားပြီးနေဦး မဟုတ်လား။ သူမလည်း တတ်နိုင်သမျှ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြူးပြဲပြီး ရှာ ရတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်ကျမှ ရန်မျိုးက လမ်းထောင့်အကွယ်တစ်ခုကနေ

ဘွားခနဲ ပေါ်လာပါတယ်။ သူက ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ပြောတယ်။ အပေါ့သွားတာ တဲ့။ ဒီတော့လည်း ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ရမှာလဲ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ လွယ်ထားလို့မှ မရတာ။ ငှားပြီးသား တက္ကစီက စောင့်ရတာ ကြာလို့ဆို ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

ခဏနေမှ သူတို့လည်း နောက်တက္ကစီတစ်စီး ထပ်ငှားလို့ရတယ်။ သူတို့နှစ်တွဲက နောက်ခန်းမှာ စီးတယ်။ ကင်ဇိုက တစ်ယောက်တည်း ရှေ့ခန်းမှာ စီးတာပေါ့။ ရွက်ဝါနဲ့ မဆွေတို့က သူတို့ငါးယောက်စလုံးရဲ့ ဝယ်ထားသမျှ အထုပ်အဝိုင်းတွေကို တာဝန်ယူပြီး သယ်လာတော့ သူမတို့ ပေါင်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေက အပြည့်အလုံပဲ။

ရန်မျိုးက တက္ကစီ စီးနေရင်း၊ ရွက်ဝါ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ကင်ဇို ရဲ့ကုတ်အင်္ကျီကို ထုတ်ပြီး ဖြန့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ . . .

“ကင်ဇိုဟာက ဇိုက်သားပဲဗျ။ အရောင်လေးလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ကင်ဇိုနဲ့တော့ သိပ်မလိုက်ဖက်လောက်ဘူး”

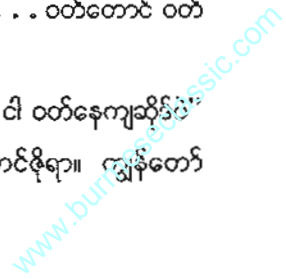
သူ့စကားကြောင့် ရှေ့ခန်းမှာ စီးနေတဲ့ ကင်ဇိုက . . .

“လိုက်ပါတယ်ကွ။ မင်းကလည်း . . . ။ ငါနဲ့ အဲဒီအရောင်က အဆင်အပြေဆုံးပဲ”

“ဒါဖြင့် ဝတ်ပြုဗျာ . . . ။ ကင်ဇိုက ကုတ်အင်္ကျီကို ဈေးကြီးပေး ပြီးတော့သာ ဝယ်လာတာ။ ဆိုင်မှာတုန်းကလည်း . . . ဝတ်တောင် ဝတ် မကြည့်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် . . . ဒါက Large Size ကွ။ ငါ ဝတ်နေကျဆိုလို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ဝတ်ကြည့်စမ်းပါ ကင်ဇိုရာ။ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လို့”

မဆွေကလည်း ကင်ဖိုကို ဝင်ပြီး တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုဇင်ကလည်း... ဝတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ကြည့်ရတာပေါ့”

“အခု ဝတ်ပြရမှာလား”

“ဒါပေါ့ဗျ... ရော့... ဒီမှာဝတ်ကြည့်”

ရန်မျိုးက ကင်ဖိုဆီ ကုတ်အင်္ကျီကို ထိုးပေးတော့ သူက အင်တင်တင်နဲ့ ယူလိုက်ပါတယ်။ နောက် သူက တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီးကို မလုံသလိုနဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သဘောကောင်းပုံရတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးက ကင်ဖိုကို ရင်းရင်းနီးနီး ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့...။ အင်္ကျီဝယ်ရင် ဆိုင်မှာ တစ်ခါတည်း ဝတ်ကြည့်မှ။ မဟုတ်လို့ အိမ်ရောက်မှ အဆင်မပြေဘူးဆို သွားရောပဲ။ အခု ကားပေါ်မှာ ဝတ်ကြည့်လိုက်တော့ အဆင်မပြေရင် ပြန်လဲလို့ ရသေးတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကင်ဖိုလည်း အားလုံးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ သူက ကုတ်အင်္ကျီ ကာကီရောင်လေးကို ဝတ်ပြီး နောက်ခန်းက ကိုယ့်လူတွေဆီ လှည့်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ဟာ... မဆိုးဘူးကွ။ လိုက်သားပဲ”

“အေးနော်... ဆိုဒ်ကလည်း ကွက်တိပဲ။ လုံးဝ အပိုအလို မရှိဘူး”

“ကုတ်ဆိုပေမယ့် ဂျင်းနဲ့ပါ ဝတ်လို့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ ကင်ဖိုတော်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့... ဈေးတော့ နည်းနည်းများတယ်”

အဲဒီလို အကောင်အထည်ပေါ် မဆွေရယ်၊ ရန်မျိုးရယ် တစ်ယောက်

တစ်ခွန်း မှတ်ချက်ချလိုက်တော့ ကင်ဖိုက ကျေနပ်ပြီး ရှေ့ကို ပြန်လှည့်သွားတယ်။

ပြီးတော့ နောက်ကြည့်မှန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်နေပြန်တယ်။ ကြယ်သီးတွေလည်း စုံတယ်။ အိတ်ကပ်နှစ်ဖက်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကင်ဖိုလက်တွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ချက်ချင်း... ကင်ဖိုက ကုတ်အင်္ကျီ ရဲ့ ညာဘက်အိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ကင်ဖိုလက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့အရာကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြတော့တယ်။

“အဲဒါ ဘာကြီးတုန်းဟ...”

အကောင်အိုရဲ့အမေးကို ကင်ဖိုက မေးကြောကြီး တင်းပြီး ပြန်ဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကွမ်းယာထုပ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ မေးခွန်းတွေ ပွက်လောရိုက်လာပါတော့တယ်။

“ဟာ... ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ထဲမှာ ကွမ်းယာထုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာရတာလဲ”

“အေးလေ... အင်္ကျီက အသစ်ဆိုပြီးတော့”

“မျက်လှည့်ပြတာများလား...”

ကင်ဖိုရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလာပြီး ဒေါသကြောင့် လူငယ်တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။ ကင်ဖိုမျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေတာထက် ဆိုင်ကောင်တာမှာ ကွမ်းတွေ ပလုတ်ပလောင်နေတဲ့ မျက်ကြွေပုံပုံပုံတွေပါပဲ။

“တောက်. . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ။ ဒီမှာ. . . ကားဆရာ ကျွန်တော်တို့ ငှားလာတဲ့ ခုနက နေရာနားကို ပြန်သွားမယ်။ ပြီးမှ ပြန်မယ်။ ကားခကို ကျသလောက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

ဒါနဲ့ပဲ ဘယ်သူတွေ ဘာမှ မပြောလိုက်ရခင်၊ ကင်ဇိုအမိန့်နဲ့ တက္ကစီဟာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကင်ဇိုက အရမ်း ဒေါသကြီးနေတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်မဟန့်ရဲဘူးပေါ့။

“ဘုန်း. . .”

ဆိုင်ကောင်တာပေါ် ကင်ဇိုက ကုတ်အင်္ကျီထုပ်ကို ပစ်တင်လိုက် တယ်။ တရုတ်ကြီးက အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ကို ခုန်ဆုတ်ပြီး ထ အော်တယ်။

“ဟဲ့. . . သောက်ပလုတ်တုတ်”

သူက ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ ကင်ဇိုကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင် ဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။

“စောစောက Armani ကုတ် ဝယ်သွားတဲ့ ဆရာကြီးပဲ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . ငါပဲ”

“လုက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေတာလဲ”

ကင်ဇိုက တရုတ်ကြီးရဲ့အမေးကို မေးခွန်းနဲ့ပဲ ပြန်ဖြေပေးလိုက် ပါတယ်။

“ဒီမှာ. . . ဒါ ဘာလဲ”

တရုတ်ကြီးက ကင်ဇို ထောင်ပြလိုက်တဲ့ ကွမ်းယာထုပ်ကို သေချာလိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“မှန်းစမ်း. . . လုဟာက ကွမ်းထုပ်ထင်တယ်။ ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်လာတာလဲ။ ဝ ,က ကွမ်း သိပ်ကြိုက်တာ. . . ။ တစ်ယာလောက် စားကြည့်မယ်နော်”

“ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်ရမှာလဲ။ မင်းဆိုင်ကပေါ့ကွ. . . ။ ဟော့ဒီ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပါလာတာ။ ကုတ်အင်္ကျီက အသစ်ဝယ်တာ၊ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ကွမ်းယာထုပ် ပါလာတယ်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောလဲဆိုတော့ ဝလည်း. . . ဘယ်သိမလဲ”

“အခုမှလာပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ မင်းတို့ဆိုင်က စည်းကမ်းမရှိဘူး။ အင်္ကျီတွေကို မရောင်းခင် ယူဝတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်ပြီးသားတွေကို အသစ်ဆိုပြီး ညှာရောင်းတယ်။ ဒါ Customer တွေကို ဖော်ကားတာပဲ”

“လုဘက်က အဲဒီလို သက်သေမရှိဘဲ လျှောက်မစွပ်စွဲပါနဲ့”

“ဟာ. . . ဒီကွမ်းယာထုပ်က သက်သေပေါ့ကွ။ မင်း ဒီကုတ် အင်္ကျီကို ယူဝတ်ပြီး. . . အိတ်ကပ်ထဲမှာ ကွမ်းထုပ် ပုကျန်ခဲ့တာလေး ဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲ”

“လုနော်. . . ဝကို ဖော်ကားနေတာ မှားပြီ။ အသေချာနဲ့ နဲ့ တရားစွဲပစ်လိုက်မယ်နော်။ ဝကို ဘာမှတ်နေလဲ”

“အောင်မာ. . . သောက်တရုတ်တရုတ်. . . ။ ငါ ငယ်ထည် လိုက်ရင် သေတော့မယ်”

ကင်ဇိုက တရုတ်ကြီးကို လုပ်မလို့ လက်လှမ်းအရွယ်မှာ ရန်မျိုးက အမြန်ဝင်ဆွဲလိုက်ရပါတယ်။ ဆိုင်ထဲကနေ တရုတ်မကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး နှစ်ဖက် အကျယ်အကျယ်တွေ မဖြစ်ရအောင် ကိုယ့်လူကိုယ် ဆွဲကြရတာပေါ့။ ကင်ဇိုက သူ့ပိုက်ဆံကို အတင်းပြန်တောင်းတယ်။ ဟိုကလည်း ရောင်းပြီးသားပစ္စည်းမို့ ပိုက်ဆံ ပြန်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။

ဒီလောက် လူတွေ ပြဿနာဖြစ်နေတာကို ရန်မျိုးရဲ့မျက်နှာက တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကို ရွက်ဝါ စပြီး မသင်္ကာဖြစ်မိတယ်။ ကားပေါ်မတက်ခင် ဒီကောင် ပျောက်သွားတာ ကွမ်း သွားဝယ်တာဖြစ်မယ်။

ပြဿနာက ဘယ်လိုမှ ရှင်းမရဘူး။ ကင်ဇိုကလည်း စိတ်ကြီးတော့ ပိုဆိုးလာတော့တာပေါ့။ ဇာတ်ရိုက်က အမြင့်ဆုံးကို ရောက်နေပြီး ပေါက်ကွဲဖို့ တည်းတည်းလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ရန်မျိုးက ရုတ်တရက်ဝင်လာပြီး . . .

“ဟာ . . . ကင်ဇို . . . ။ အဲဒီကွမ်းထုပ်ကို ခဏပြစမ်းပါဗျာ”
သူက ကင်ဇိုလက်ထဲက ကွမ်းထုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နဖူးကို သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

“အာ . . . မှားကုန်ပြီ . . . မှားကုန်ပြီ။ ဒါ ကျွန်တော့်ကွမ်းထုပ်ဗျ။ ခုနက ကားပေါ်မှာ ကင်ဇိုအင်္ကျီကို ယူကြည့်ရင်၊ လက်က လွတ်ကျသွားတာ။ လက်စသတ်တော့ ကွမ်းထုပ်က အိတ်ကပ်ထဲ ဝင်သွားတာကိုး . . .”

“အမ် . . .”

ကင်ဇိုဆို မျက်နှာက သေးသေးလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရန်မျိုး

ကို သတိလစ်သွားရင် အခုလို ခံလိုက်ရမယ်ဆိုတာ အားလုံး သိထားပြီး သားပါ။

ရန်မျိုးအကြောင်းကို မသိတဲ့ တစ်ဖက်ကုန်တိုက်က လူတွေက တော့ ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း အတွင်းသိ၊ အစင်းသိတွေဖြစ်တဲ့ သူတို့တွေက ဟိုဘက်ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပြီး၊ ရန်မျိုးကိုတော့ မျက်စောင်းတခဲခဲ၊ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ တပ်ခေါက်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ရန်မျိုးကတော့ မှင်သေသေပဲ။

အပြန်လမ်းမှာ ရွက်ဝါက ရန်မျိုးရဲ့ လုပ်ကွက်တွေကို ပြန်တွေးပြီး တခွံခွံနဲ့ ရယ်လို့။ အဲဒီ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်ဟာလေ နောက်စရာရှားလို့။

ကင်ဇိုဆိုတာ သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်မတတ်ပဲ။ သူ့ခမျာရန်မျိုးကို သွားမဲလိုက်လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ဒီကောင့်မှာက ဆင်ခြေတွေ အပြည့်နဲ့ မဟုတ်လား။

(၁၃)

ပေမယ့် လူချင်းမမြင်ဖူးကြဘူး။ မြင်ဖူးအောင်လည်း မကြိုးစားကြဘူးလေ။

ဇေလတ်နဲ့ ရွက်ဝါက အဝေးသင်အတွက် ကျူရှင်တူတာ တစ်ခုပဲ ရှိတာ။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ရန်မျိုး ရှိနေလို့ သူမနားကို ကပ်ခွင့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ချာတိတ်က ရွက်ဝါကို ချစ်လွန်းလို့သာ သူတို့ရပ်ကွက်ကို လာရတာ။ ရန်မျိုးအကြောင်းတွေ ကြားထားတော့ ရှိန်တာပေါ့။

ရွက်ဝါကလည်း ရန်မျိုးကို တော်တော် သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်။ သူ့အကြောင်းတွေ၊ တွေးပြီး ရယ်မောကြည်နူးနေရတာကိုပဲ သူမက ကျေနပ်နေတာမျိုး။ ရန်မျိုးက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိတယ်။ ဟာသညာဏ်လည်း ရှင်တယ်။ ပြီးတော့ သူမကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတယ်။ ကဲ. . . ဘာလို့သေးလဲ။ သူမနားမှာ သူရှိနေရင် ရွက်ဝါအတွက် လုံခြုံမှုအပြည့်ရှိတယ်။

အဲ. . . တစ်ခါတလေမှာ ရန်မျိုး ရွှေဉာဏ်တော် ပွင့်လန်းပြီး နောက်ပြောင်တာမျိုးတော့ ခံရတယ်။ တော်ရုံလူက သူ့နောက်ရင် မခံနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့. . . ရန်မျိုးက ရွက်ဝါကိုတော့ အဲဒီလိုမျိုး မနောက်ရက်ပါဘူး။

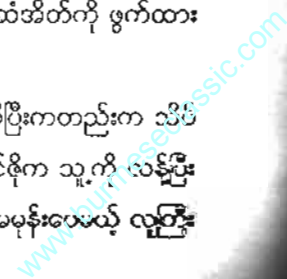
ရွာဝက်လို့ ခေါ်တာမျိုး၊ အတည်ပေါက်နဲ့ ဟောက်တာမျိုး၊ ဆိုင်မှာ စားသောက်ပြီး ငွေရှင်းခါနီးမှာ ရွက်ဝါရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွက်ထားတာမျိုးလောက်သာ နောက်တာပါ။

ကင်ဇိုဆိုရင် ဟိုတစ်ခါ ရန်မျိုးလက်ချက်မိပြီးကတည်းက သိပ်တောင် မတွေ့တော့သလိုပဲ။ တကယ်လည်း ကင်ဇိုက သူ့ကို လွန်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်နေတာပါ။ သူက ရန်မျိုးကို မမုန်းပေမယ့် လူကြီး

မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တို့တို့ရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ အခုတလော ရွက်ဝါနဲ့ ဇေလတ်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဟာ အတော်အတန် ရင်းနှီးမှုရှိနေပြီလို့ ရန်မျိုး သိရပါတယ်။ ရွက်ဝါ ပြောပြတာကတော့ ဇေလတ်က သူမကို အသည်းအသန် ကြွနေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူမက ဇေလတ်ကို သူငယ်ချင်းအဆင့်မျိုးထက် ပိုခွင့်မပေးဘူးဆိုတာ ပြောပြီးသားဆိုပဲ။

အဲဒါကို ဇေလတ်ကလည်း သဘောတူတယ်ဆိုလို့ ရွက်ဝါက သူ့ကို အပေါင်းအသင်းအဖြစ် လက်ခံထားတာပါ။ ရွက်ဝါက ဇေလတ်နဲ့ ရန်မျိုးကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက သူမ အစီအစဉ်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနေကြ

ဆိုတော့ ရွက်တာပေါ့။ အခုလည်း ကင်ဖို ကျိတ်ပြီးကြိစည်နေတဲ့ကိစ္စကို မအောင် မြင်ခင် ရန်မျိုး သိလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

ရန်မျိုးဆိုရင် လူတွေက ကြောက်ကြတယ်။ သူကတော့ နောက် တာပေမယ့် ခံရတဲ့လူက ရူးမတတ် ခံစားရတာ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေထဲ လည်း ရန်မျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမှတ်မရှိကြပါဘူး။ အဲဒီလို အမှတ် မရှိတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ ထပ်အနောက်ခံရတာပေါ့. . . ဒါပဲ။

ဒီနေ့က ရွက်ဝါရဲ့ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပေါ့။ 'သက်တံ'ဆိုင် လေးထဲမှာ မွေးနေ့ရှင် ရွက်ဝါတစ်ယောက် စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ စာ မေးပွဲအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။ ထိုအခိုက် ရန်မျိုးက ဆိုင်ထဲထဲ အမောတကောနဲ့ ရောက်လာပြီး. . .

“ဟဲ့. . . ရွာဝက်၊ Happy Birthday”

“နင်နော်. . . ရန်မျိုး။ နင်ကြည့်ရတာ ငွေရွှင်နေပုံရတယ်။ ငါ့ ကို ရွာဝက်တွေ၊ ဘာတွေခေါ်လို့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲဟေ့။ မင်းကို ပြောချင်စိတ်တွေများပြီး မှားခေါ် မိတာကြီးကို. . .”

“ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် နင် ငါ့ကို ရွာဝက်လို့ ခေါ်ပြီးသွားပြီ လာထား. . . ပိုက်ဆံတစ်သောင်း”

“မပါဘူးကွ. . .”

“အဲဒါဆို ထုံးစံအတိုင်း. . . သီချင်းဆိုပြ”

“သီချင်းဆိုပြဖို့ ဂစ်တာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့. . . မင်းကို ငါ အထူး သတင်းတစ်ခု ပြောပြမယ်”

“မထူးရင်ရော. . .”

“ထူးပါတယ်ဆိုမှ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြောဟာ. . .”

“ကင်ဖို မိန်းမခိုးပြေးသွားပြီတဲ့. . . သိလား”

“တကယ်. . . ! ဟောတော့. . . အံ့ဩစရာကြီး”

“တကယ်ပြောတာ. . . ဘယ်သူ့ကို ခိုးပြေးသွားတယ်ဆိုတာ ကိုသိရင် မင်း ပိုတော့. . . အံ့ဩသွားဦးမယ်”

“ပြောပါဦး”

“တို့ရပ်ကွက်ထဲက အပျိုကြီးမီးမီးနဲ့. . .”

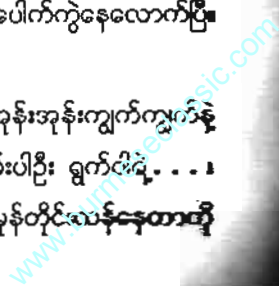
“ဟယ်. . . ဒါဆို အန်တီမီးက အန်တီဆွေကို ပြန်ကျောပြ သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်. . . ။ မမီးက မဆွေကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း မှာ ချေပဂိုးရော၊ အနိုင်ဂိုးပါ သွင်းသွားတာ. . .”

ရွက်ဝါက ပြုံးတုံးတုံးလေးနဲ့ ပြောတယ်။

“အခုလောက်ဆို အန်တီဆွေကြီး. . . ပေါက်ကွဲနေလောက်ပြီ ဟိ ဟိ”

“ဒါပေါ့. . . ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူတွေ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နဲ့ မနက်ကတည်းက ဒါပဲပြောနေကြတာ။ နေစမ်းပါဦး ရွက်ဝါရဲ့. . . ။ မင်းက ကိုယ့်အဒေါ်တစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာ မုန်တိုင်းလန်နေတာပေါ့”

မသိဘူးလား”

“မသိဘူးဟာ . . . ။ ငါ မနက်ထဲက ကျူးရှင်သွားတက်နေတာ။

စာမေးပွဲ နီးနေပြီ”

“ဪ . . . ဒါဆိုရင် မင်းက နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူးပေါ့”

“စားပြီးသွားပြီ . . . ။ နေ့လယ်က ဇေလတ် ဝယ်လာတဲ့ ဘဲသား
ဒံပေါက်တွေ ငါစားထားတယ်”

“ဟွန်း . . . ”

ရန်မျိုးက ဇေလတ် ဆိုတဲ့နာမည် ကြားလိုက်ရုံနဲ့ သဝန်တိုသွား
ပြီလေ။ သူ့မျက်နှာ စူပုပ်သွားတာ မြင်တော့ ရွက်ဝါက မှဲ့ပြုံးလေးပြုံးပြ
တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ထပ်ကလပ်ပြန်တယ်။

“ဇေလတ်က ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးသွားသေး
တယ်။ သူ့အဖေ နိုင်ငံခြားက ဝယ်လာတာတဲ့။ ဒီမှာကြည့် . . . SWISS
MADE အစစ်”

သူမက ဘူးငယ်တစ်ဘူးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မိန်းမပတ်နီး
လက်စံနာရီလေးကို ပြတယ်။ ကြားတာပေါ့လေ။ ရန်မျိုးကလည်း အား
ကျမခံ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

“ရော့ . . . ဒီမှာ၊ မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ရွက်ဝါက သူ လှမ်းပေးတဲ့ သစ်သားဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ
တယ်။

“ဟယ် . . . လှလိုက်တဲ့ ဝါးယပ်တောင်လေး”

သူမမျက်နှာမှာ အပျော်တွေနဲ့ ပြည့်လျှံဝင်းမုည့်လို့။ ရွက်ဝါက
ဝါးယပ်တောင်လေးကို ဖွင့်ပြီး ဖြန့်ကြည့်နေတယ်။ နွေရာသီဆိုတော့

ယပ်တောင်နဲ့ ယပ်ခပ်ပေါ့လေ။ သူမ ကိုင်ထားတဲ့ ယပ်တောင်လက်ကိုင်
ရိုးလေးကို သူက ပြလိုက်တယ်။

“အဲဒါဖတ်ကြည့် . . . မင်းရဲ့ SWISS MADEထက် ပိုကောင်း
တယ်”

သူမက ယပ်တောင်လက်ကိုင်ရိုးမှာ ခဲတံနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာလုံး
တွေကို သေချာအသံထွက်ပြီး ဖတ်ပါတယ်။

“Made in De Tin ဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“De Tin ဆိုတာ နိုင်ငံလား။ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“Made in De Tin ပါဆိုမှ ‘ဒီတင်ပြုလုပ်သည်’ ပေါ့ဟာ။ ဒီမှာ
တင် လုပ်မှတော့ ပြည်တွင်းဖြစ်ပေါ့ ငဝိန်းမလေးရဲ့”

“ဪ . . . အဲဒီလိုလား . . . ။ ခစ် ခစ် ခစ်”

ရွက်ဝါက သူ့ရှင်းပြချက်အဆုံးမှာ သဘောကျလွန်းလို့ စိတ်
လွတ်၊ ကိုယ်လွတ် ရယ်မောလိုက်မိပါတယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ။ ဒါဟာ လူ့နောက်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်

စရာကောင်းလှတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးပေါ့။
ဒီလိုမွေးနေ့လက်ဆောင်မျိုးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမတစ်ယောက်

တည်းသာ ရဖူးတာဆိုရင် ဘယ်သူတွေ ငြင်းချင်ပါသလဲ။

(၁၄)

မြို့သစ်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဘွတ်တိုက သူ့ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“နေစမ်းပါဦး ရန်မျိုးရ. . .။ မင်းက ရွက်ဝါကို ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားရသွားမှာ စိုးနေရတာလဲ”

“ငါ ချစ်နေလို့ပေါ့ကွ”

လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ ရန်မျိုး နည်းနည်းရှက်သွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ဝန်ခံလိုက်ရတာ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားပါတယ်။

မြို့သစ်က သူ့ကို ထပ်မေးပြန်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ. . .။ မင်း ရွက်ဝါကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဖွင့်ပြော ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း. . . မပြောရသေးဘူး”

“ဟင်း. . . ဒါနဲ့များ. . .။ ရွက်ဝါ ရည်းစားရသွားပြီဆိုတာကို မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်တုန်လှုပ်နေရတာလဲ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့် လေ။ သူက အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သူ့ဘာ သာသူ ကြိုက်ချင်တဲ့လူကို ကြိုက်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ မင်းက သူ့ ကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားတာလည်း မဟုတ်။ ဘာမဟုတ်နဲ့. . .”

မြို့သစ်ရဲ့စကားက သူ့နှလုံးသားထဲကို လင်းခနဲ ဖြစ်သွားစေ ပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ စိုးရိမ်မှုတွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားရဲ့။

ရွက်ဝါရယ်. . .

ငါ နောက်ကျသွားပြီလား။

ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း အဲဒီချာတိတ်လေးကို ပြန်အချစ်လိုက်ပါနဲ့

“ ဘာ. . . မြို့သစ်. . .။ ဘာပြောတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ ဟုတ်လား”

ထိုခဏလေးမှာပဲ နွေရာသီရဲ့ ပူပြင်းမှုဟာ ရန်မျိုးရင်ထဲက အပူ ကို လုံးဝမမီနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပါတယ်။ ဘွတ်တိုက သူ့တို့ ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျာတယ်။

“ရန်မျိုး. . . အရင်ဆုံး မင်းစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်။ ခေါင်းတို အေးအေးထားပါ. . .”

“အေးလေကွာ. . . မင်းကလည်း ဒေါသချည်းပဲ။ အခုဟာက ရွက်ဝါနဲ့ ဇေလတ်တို့ဟာ ရည်းစားတွေလို့ ယူဆရတဲ့အဆင့်မျိုးလောက် ပါကွ။ အတိအကျကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ကွာ . . . ။

ရန်မျိုးက မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့ကို မေးလိုက်တယ်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို မင်းတို့က ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာလဲ . . . ”

ဒီတစ်ခါ ဘွတ်တိုက ဖြေပါတယ်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ညက ဇေလတ်တို့အဖွဲ့ဆိုတဲ့ Hip Hop စတိတ်ရှိုးတစ်ခုကို BME ကလပ်မှာ ရွက်ဝါ လာကြည့်သွားတယ်။ အဲဒီကို အလာမှာ . . . ရွက်ဝါက ဇေလတ်ရဲ့ကားနဲ့ လိုက်လာတာ။ မိန်းကလေးအဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည့်ကြည့်နူးနူးနဲ့ကွာ။ နောက်တော့ ရွက်ဝါက ညရစ်နာရီခွဲလောက်မှာ အဖော်ကောင်မလေးနဲ့အတူ တက္ကစိတ်မှာ ပြန်သွားကြတယ်။ အဲဒါ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တာ . . . ။ ဟုတ်ပြီနော်”

ရန်မျိုး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ သွေးတွေ ဆူဝေလာပါတယ်။ သူက မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီဇေလတ်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကို . . . မင်းတို့ ငါ့ကို အခုလိုကြို နိုင်မလား”

မြူသပ်က သူ့ကို ဆဲပါတော့တယ်။

“ငါလဒီထဲမှ . . . ။ မင်းက လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုတွေချည်ဆဲ အခုချက်ချင်းကြီးတော့ ငါလည်း အဲဒီဇေလတ်ကို ဘယ်ရှာတတ်မှာဆဲကွ။ နေဦး . . . ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

အဲဒီမှာ ဘွတ်တိုက ရုတ်တရက် သူ့ကို မေးလိုက်တယ်။

“ရန်မျိုး . . . မင်းက အဲဒီဇေလတ်ကို မြင်ဖူးချင်တာလား”

လူချင်းတွေ့ပြီး စကားပြောချင်တာလား”

“မင်းကလည်း ဘွတ်တိုရာ . . . ။ ငါက အဲဒီချာတိတ်ကို ဘာလို့ သွားစကားပြောရမှာလဲ။ မြင်ဖူးချင်ရုံလေးပါကွ . . . ”

“ဒါများ . . . အဲဒါဆိုရင် လွယ်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ ခဏစောင့် . . . ဟုတ်လား”

ဘွတ်တိုက သူနဲ့ မြူသပ်နဲ့ကို ညှိခန်းမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဂျာနယ်တွေ အထပ်လိုက် ပွေ့ပြီး ဘွတ်တို ပြန်ထွက်လာတယ်။

“ဒီဂျာနယ်တွေမှာ ဇေလတ်ပုံ ပါတတ်တယ်ကွ။ လာ . . . မြူသပ် . . . မင်းပါ ဝိုင်းရှာ . . . ”

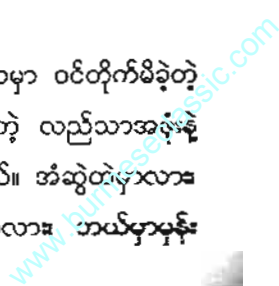
ရန်မျိုးကတော့ ဇေလတ်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဆိုတော့ ဟိုနှစ်ကောင် ရှာနေတာကို ထိုင်စောင့်ရုံပဲပေါ့။ ခဏကြာတော့ မြူသပ်က သူ့ကို ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာပါတဲ့ ဇေလတ်ရဲ့ပုံကို ပြပါတယ်။

“ရော . . . ဇေလတ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ”

သူ တွေ့လိုက်ရတာက ရုပ်ရည် ဖြူဖြူသန့်သန့်နဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ပုံပါ။ နေပါဦး . . . ဒီချာတိတ်ကို ငါ မြင်ဖူးသလိုပဲ။

ရန်မျိုးက မျက်မှောင်ကိုကုတ်ပြီး အသည်းအသန် စဉ်းစားလို့ နှေ့ပြန်တယ်။ ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ။ မှတ်မိပြီ။

ဟိုတစ်ခါက သူနဲ့ ‘သက်တံ’ ဆိုင်အဝင်ဝမှာ ဝင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ ချာတိတ်ပဲ။ အဲဒီတုန်းက ချာတိတ် ကျကျနံနံခဲ့တဲ့ လည်သာအနံ့နဲ့ မှတ်စုစာအုပ်လေးတောင် သူ့ဆီမှာ ရှိသေးတယ်။ အံ့ဆွဲတဲ့မှာလား၊ စာအုပ်စင်မှာလား၊ စတိုခန်းမှာလား၊ ဗီရိုထဲမှာလား၊ ဘယ်မှာမှန်း

၁၉ - လျှောက်

သေချာသိတော့ပေမယ့် တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်။

ရန်မျိုးက တစ်ခုချင်းစီ ဆက်စပ်စဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းမောကြီးကို ချလိုက်မိတယ်။ နောက် သူ အသက်ရှူလို့ မဝသလို ခံစားလာရတယ်။

ချစ်မိတဲ့သူဆိုတာ အခုလို တဖြည်းဖြည်း သေဆုံးသွားတတ်ကြတာမျိုးပါလား။

နွေရဲ့တံလျှပ်တွေက ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားလို့နေကြပြီ။ ကြွေကျနေတဲ့ ရော်ဝါဝါ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကလည်း လေအလှူးမှာ မြူးထူးလွင့်ပါးလို့။ တွန့်လိမ်ကော့ပျံလို့။

အရာရာဟာ သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလိုပါပဲ။ ဗာဒံပင်ပိုင်အောက်က စားပွဲပုပုလေးပေါ်မှာ ကြံရည်နှစ်ခွက်က မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သက်နေရဲ့။

အဲဒီစားပွဲခုံပုပုလေးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာတော့ လူနှစ်ယောက်။ သူတို့က တိတ်ဆိတ်မှုမှာ အကြည့်ချင်း အားပြိုင်နေကြတယ်။ အဝေးဆီမှ ဥဩငှက်အော်သံကို ကြားရတယ်။

ရန်မျိုးက သူမမျက်ဝန်းထဲကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ရွက်ဝါ”

“ပြောလေ”

“မင်းနဲ့ ဇေလတ်နဲ့ကြားမှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံရေးမျိုးပဲရှိရှိ၊ ငါမသိချင်တော့ပါဘူး။ မင်း ငါ့ကို လိမ်ခွဲတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ရွက်ဝါရယ်. . .”

ပြောရင်းနဲ့ ရန်မျိုးက မျက်ရည်တွေ ဝဲကျလာတယ်။ အသံတွေ တောင် တုန်လို့။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရွက်ဝါက ခစ်ခနဲ ရယ်ချလိုက်တယ်။

“ရန်မျိုး. . . နင် မင်းသား လုပ်မလို့ အိုက်တင် လေ့ကျင့်နေတာ လားဟင်”

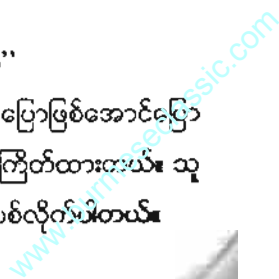
ဟာ. . . သွားပြီ. . .။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟိန်းသွားပါတယ်။ ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား။ ရွက်ဝါရယ်. . . ငါ မင်းကို နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောနေတာ ရွက်ဝါရဲ့။ တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့စကားကို ယုံပေးပါကွာ။

သူ့စိတ်ထဲက ပြောသမျှအားလုံးဟာ နှုတ်ခမ်းဝမှာပဲ ဆုံ့အပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ ရန်မျိုးက အားတင်းပြီး သူမနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“ရွက်ဝါ”

“ဟော. . . လုပ်ပြန်ပြီ. . . ခစ် ခစ် ခစ်”

သူမ ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန်ပြန် ဒီစကားကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရန်မျိုးက အံ့ကို တင်းနေအောင်ကြိတ်ထားတယ်။ သူက အားယူပြီး ပြောလိုတာကို ရအောင် ပြောချပစ်လိုက်ပါတယ်။

“မင်းကို ငါချစ်တယ် ရွက်ဝါ”

“ရန်မျိုး. . .”

ရွက်ဝါရဲ့အသံမှာ ဒေါသလှိုင်းလေးတွေ ချော့စွက်နေပြီး မျက်နှာကလည်း တင်းမာလာပါတယ်။ သူက ရွက်ဝါကို ပြောပြီးသားစကားပဲ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“မင်းကို ငါချစ်တယ် ရွက်ဝါ”

“ရန်မျိုး. . . ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ရွက်ဝါ. . . ငါ မင်းကို တကယ်ပြောနေတာပါ”

ရွက်ဝါက သူ့ကို ဝင်းဝင်းတောက်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေရဲ့။ ရန်မျိုးက မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလို့လာပါတယ်။ သူမက သူ့ကို ပြောတယ်။

“ရန်မျိုး. . . နင် မနောက်ဘူးဆိုရင်လည်း ကောင်းပြီ၊ နင့်အတွက် ငါ တစ်ခါတည်း အဖြေပေးလိုက်မယ်”

ရန်မျိုးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တောင့်တင်းတင်း ခံစားလိုက်ရတယ်။ နွေလယ်ခေါင်ကြီးမှာ သူက ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လို့ပါလား။

ရွက်ဝါဆီမှ သေမိန်းကို သူက ရိုရိုသေသေ စောင့်မျှော်နေပါတယ်။ သူမအသံက တစ်လုံးချင်း ပီပီသသ ပေါ်ထွက်လို့လာပါတယ်။

“နင့် ကို ငါ မ ချစ် ဘူး ရန် မျိုး. . .”

ရန်မျိုးက အသိစိတ်ကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ဒီထက် တစ်မက်မျှော်လင့်စရာ ဘာမှမရှိဘူးလေ။ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးမှာ သူသာ စစ်အရှုံးဆုံး လူသားပေါ့။

ရွက်ဝါက ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူမက သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားတောင် မဆိုဘဲ ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

ရန်မျိုးတစ်ယောက်တည်း ကျောက်ရုပ်ကြီးလို အသက်မဲ့လို့။ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက သူ့နဲ့ အဝေးဆုံးကို ခရီးနှင်လို့။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဟာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

(၁၆)

အခြေအနေလေးမှာပဲ သူက အဆင်ပြေသလို အလိုက်သင့် နေလိုက်ပါ တော့တယ်။ အခုဆို သူ အဲဒီလိုနေလာတာ တစ်လတင်းတင်းပြည့် သွားပြီ။ ရန်မျိုးက အသည်းကွဲပြီး ရပ်ကွက်ထဲတောင် သိပ်မထွက်ဖြစ် ပါဘူး။

ဒီနေ့တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းပစ္စယ တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ စာအုပ်တွေနဲ့ အရမ်းရှုပ်ပွနေလို့ ရန်မျိုးက အခန်းရှင်းနေမိတယ်။

အဲဒီလို ရှင်းလင်းနေတုန်း၊ စာအုပ်ပုံကြားထဲက လည်သာအဖုံးနဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ် ထွက်လာပါတယ်။ ဒါ... ဟိုဇေလတ် ဆိုတဲ့ချာတိတ်ရဲ့ စာအုပ်လေးပဲဆိုပြီး သူက ယူကြည့်လိုက်တယ်။ ဟို လှန် ဒီလှန်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် တစ်နေရာ အရောက်မှာတော့ သူနဲ့ အလွန်ရင်းနှီး ခဲ့ဖူးတဲ့ လက်ရေးလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရွာဝက်လေးရဲ့ လက် ရေးတွေဆိုတော့ သူလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရွက်ဝါက ဇေလတ်ရဲ့အချစ်ကို တုံ့ပြန်ထားတဲ့စာပါ။

ဇေလတ်...
နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်ချင်တယ်။
ဒါကြောင့် နင့်ရဲ့အချစ်ကို ငါ ငြင်းပယ်လိုက်ရတာ နဲ့ပွယ်တယ်။

အတိတ်ကာလကို အခန်းတံခါး ပိတ်ထားဖို့ သူ မကြိုးစားဘဲ။
အဘွားဆီမှ မုန့်ဖိုးရအောင် သူ မကြိုးစားပါ။ စစ်တုရင်ပွဲတွေကို အနိုင်
ရဖို့ သူ မကြိုးစားပါ။ သူ့များတကာကို နောက်ပြောင် ကျီစယ်ဖို့လည်း
သူ မကြိုးစားပါ။ သူမကို သတိရနေစေရန် သူ လုံးဝ၊ လုံးဝ မကြိုးစားဘဲ။
ထို့အတူ အတိတ်ကာလကို အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးဖို့ သူ မကြိုး
စားပါ။ အဘွားဆီမှ မုန့်ဖိုးအဖြတ်ခံရအောင် သူ မကြိုးစားဘဲ။ စစ်တု
ရင်ပွဲတွေကို အရှုံးပေးရန် သူ မကြိုးစားပါ။ သူ့များတကာကို နောက်
ပြောင်မိအောင် သူ မကြိုးစားပါ။ သူမကို မေ့လျော့သွားစေရန်လည်း
သူ မကြိုးစားပါ။

ရန်မျိုးက ဘာကိုမှ တကူးတက မကြိုးစားတော့ပါ။ ခြင်္သေ့

အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ငါချစ်
တဲ့သူကို ရွေးချယ်ထားပြီးပြီ။ နင် သူ့ကို သိပါတယ်။ အရမ်း
နောက်တတ်တဲ့ 'ရန်မျိုး' ဆိုတဲ့အစ်ကိုကြီးလေ။

ငါ သူ့ကိုပဲချစ်တယ်။ နင်နဲ့ ငါကတော့ အမြဲတမ်း
သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ဟာ...။ မကောင်းဘူးလား။ နင့်ကို တကယ်
ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက် ရပါစေလို့ ဘုရား
မို့ခိုးတိုင်း ငါ ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။ OK နော်။

ရွက်ဝါ

ရန်မျိုး ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်သလိုပဲ။ ဆူညံဝန်းဆိုင်း
ကြနေပြီ။ ဒါ... ဒါ... ဒါဆို ရွက်ဝါက ရန်မျိုးကို ဘာကြောင့် ငြင်းခဲ့
ရတာလဲ။ သူလည်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဦးနှောက်ခြောက်လာတယ်။

ငါကလည်း ညံ့ကိုညံ့တယ်။ ဒီစာအုပ်လေးကို ဘာဖြစ်လို့များ
စောစောစီးစီး မဖတ်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။

ရန်မျိုးတစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ
တုန်း အမေက တံခါးလာခေါက်ပါတယ်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

သူက တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အမေက ပြောတယ်။ အောက်ထပ်
မှာ အကောင်အိုတို့၊ မြူသပ်တို့၊ ဘွတ်တိုတို့ ရောက်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီ
ရန်မျိုးလည်း ဇေလတ်ရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်လေးကို အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်
လိုက်ပြီး သူတို့ကို အောက်မှာ ဆင်းတွေ့ရပါတယ်။

သူ့ကိုလည်းတွေ့ရော မြူသပ်တို့က ကင်ဖိုအိမ်ကို အတင်းခေါ်
နေလို့ ပါသွားပြန်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကင်ဖိုအိမ်မှာ အိမ်ထောင်ရှင်
မကြီးဖြစ်သွားတဲ့ မမီးကို ခန့်ခန့်ကြီး တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အံ့မယ်... မဆွေရောပဲ။ ကြည့်ရတာ မမီးနဲ့ မဆွေတို့လည်း
ပြန်တည့်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

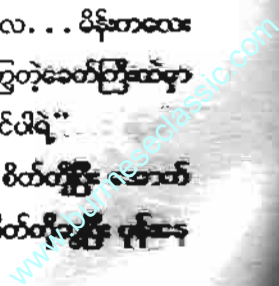
ပြောရမယ်ဆိုရင် 'ရွက်ဝါ'ကလွဲလို့ အားလုံး လူစုံတက်စုံပါပဲ။
ရန်မျိုးက ဒီလောက်ဆိုရင် အခြေအနေကို တွက်ဆလို့ ရနေပြီ။ သူက
စစ်တုရင်သမားပဲ။

ဒီအိမ်မှာ 'ရွာဝက်လေး' ရိုက်ရှိရမယ်လို့ သူ တွက်လိုက်ပါတယ်။
သူ မျက်စိ ကစားကြည့်လိုက်တော့ ရွက်ဝါလေးက ဆက်တီခုံတွေရဲ့
နောက်မှာကွယ်ပြီး ပုန်းနေရှာပါတယ်။

ဒါဆို သူ့ကို အားလုံးပေါင်းပြီး Lesson ဝိုင်းပေးကြတာ သေချာ
သွားပြီ။ ရွက်ဝါ သူ့ကို မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တာ ဒါကြောင့်ကို။ အဲဒီ
ရွာဝက်လေးက သူလို လူနောက်တစ်ယောက်ကို ပြန်နောက်သွားတာ
တော့ နည်းနည်းခံပြင်းစရာပဲ။ သူက ခပ်တည်တည်နဲ့ ရွက်ဝါ ပုန်းနေ
တဲ့ ဆက်တီခုံမှာ သွားထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက မကြားတကြား
နဲ့...။

“ရွာဝက်တွေများ စိတ်ကိုပုပ်တယ်။ အေးလေ... မိန်းကလေး
တော်တော်များများ မော်ဒယ်လေးတွေလို လှနေကြတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ
သူ့ကျမှ ဝက်ပုံပေါက်နေတာ စိတ်ပုပ်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့”

ရန်မျိုးစကားကြောင့် ပုန်းနေတဲ့ရွက်ဝါက စိတ်ထိပြီး အောက်
နုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်ပါတယ်။ သူက သူမရဲ့ စိတ်ထိပြီး ပုန်းနေ

ရာက ထွက်လာအောင် လုပ်နေတာပါ။

ညွှန်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့က အဲဒါကို သိတော့ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေကြတာပေါ့။ ကင်စိုနဲ့ အကောင်အိုတို့က တော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူတို့မဒီတွေကို ကူလုပ်ပေးနေကြပါတယ်။

ဒီနေ့ မဆွေနဲ့ မမီးတို့က ဦးဆောင်ပြီး ကတ်ကြေးကိုက် လုပ်စား ကြတာဆိုတော့ လုပ်အားပေးဖို့ လူလိုတယ် မဟုတ်လား။

ရန်မျိုးက ရွက်ဝါ ထွက်မလာမချင်း နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပြောနေတော့တယ်။ ဘယ်လိုပြောပြော ရွက်ဝါကလည်း ပေကပ်ပြီးနေတယ်။ ဒီတော့ ရန်မျိုးက နောက်ဆုံးနည်းကို ထုတ်သုံးရတော့တာပေါ့။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနည်းက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီမှာပါလာတဲ့ ဇေလတ်ချဲ့ မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ထုတ်ဖတ်ပြတာပါပဲ။ သူက မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့ ကို ဖတ်ပြသလိုနဲ့ ရွက်ဝါကို သက်သက်မဲ့ ကလိနေတာပါ။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွာ . . . ငါ့ကိုကြိုက်နေတာ။ အဲဒါ နဲ့ ငါက သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ငါ့ကို သူ က မူပြီးတော့ မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဇေလတ်ချဲ့က ကောင်လေးဆီကိုသွားပြီး ငါ့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း သွားရင်ဖွင့်တယ်” မြူသပ်က စကား ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

“ဟုတ်လား . . . အဲဒီတော့ . . .”

“အဲဒီတော့ တစ်ဖက်သားခမျာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာ ပေါ့။ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

သူ့စကားတွေကြောင့် ပုန်းနေတဲ့ ရွက်ဝါရင်ထဲမှာ ကျယ်ကျယ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါသစိတ်တွေကို သူမက မနည်းထိန်းနေရတယ်။ ရန်မျိုး

က သူ့စကားကို ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီမှာ ငါဖတ်ပြမယ် . . . ။ သေချာနားထောင်”

ဟိုနှစ်ကောင်က သူတို့မသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာဆိုတော့ သေချာ အာရုံစူးစိုက်ပြီး နားစွင့်ထားကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွက်ဝါ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ပုန်းနေရာကနေ ရန်မျိုးကို ချောင်းကြည့် တယ်။ ရန်မျိုးက စာကို စပြီးဖတ်နေပါပြီ။

“ဇေလတ် . . . ငါ့မှာ ချစ်ရတဲ့လူ ရှိနေပြီတဲ့။ သူ့ကို နင်သိပါ တယ်။ ယောက်ျားပီသပြီး အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ အစ်ကို ကြီးလေ . . . တဲ့”

ရန်မျိုးက ဖတ်လို့တောင် မဆုံးသေးဘူး။ ရွက်ဝါက ဆက်တီ ခုံနောက်ကနေ ပုန်းခနဲ ထွက်လာပြီး သူ့လက်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်လေး ကို လှမ်းလှလိုက်ပါတယ်။ သူက အဲဒီအခြေအနေကို ကြိုတွက်ပြီးသား ဆိုတော့ အမြန်ရှောင်ထွက်သွားတယ်။

“ဟ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ။ ကြည့်စမ်း . . . ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်နဲ့ သူများစကားပြောတာကို ချောင်းပြီး နားထောင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ။ နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေ တာကို အမြင်ကတ်လို့ . . . ။ လူလိမ်ကြီး . . .”

“အောင်မာ . . . ငါက ဘာလိမ်လို့လဲ။ ဒီမှာ မင်းပဲ ရန်မျိုးကို ချစ်တယ်လို့ ရေးထားတဲ့ဥစ္စာကို . . . ။ မဟုတ်ဘူးလား . . . ပြော”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . ။ ဒါပေမဲ့ နင်ပြောတာ ငါ့အတွက် တဲ့အတိုင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ နင် မလိုချင်တဲ့ စာလုံးတွေကိုဖြုတ်ပြီး စာထဲ မှာ မပါတဲ့ တခြား . . . အပိုစာသားတွေ လျှောက်ထည့်ပေးတာ”

များ... အဲဒါ လူလိမ်ပေါ့”

“လာလုပ်မနေနဲ့ ရွာဝက်...။ မင်းပြောချင်တဲ့ အဓိက ဆိုလိုရင်းကရော... အဲဒါပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ရန်မျိုးက အဲဒီလိုပြောတော့ သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးလိုက်ပါတယ်။ နောက် ရွက်ဝါက အရှက်ပြေ မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်။

“နေစမ်းပါဦး... နင်က အဲဒီစာအုပ်ကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“သက်တံဆိုင်ရှေ့မှာ ကောက်ရတာ...”

“ဟွန်း... အဲဒီဇေလတ်ဆိုတဲ့ကောင် တွေ့မယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် သေချာ ဂရုစိုက်ဘူး”

“သူ့ပစ္စည်းပဲ...။ သူ့ဘာသာသူ ဂရုစိုက်စိုက်၊ မစိုက်စိုက် မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ရွက်ဝါက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး သူ့ကို ပြန်စွာတယ်။

“သူ့ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ငါရေးထားတဲ့စာ ပါတာပဲ။ ငါနဲ့ ဆိုင်တာပေါ့ဟဲ့...”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်”

“မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်”

“...”

“...”

“...”

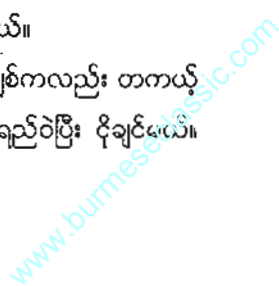
အဲဒီလို ငြင်းရင်းခုန်ရင်းကနေ ရွက်ဝါက စိတ်တိုလာပြီး၊ ရန်မျိုးကို လိုက်ရိုက်၊ ရန်မျိုးက အရိုက်မခံဘဲ ပတ်ပြေးနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ဝုန်းဒိုင်းကိုကျလို့၊ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ရင်ခုန်သံတွေ၊ ကြည်နူးမှုတွေ ပြည့်လျှံလို့။

အချစ်ကို ရင်ဆိုင်မိသူတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ဘာမှမဟုတ်တာ လေးတွေကို ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်နဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်လာအောင် လျှောက်လုပ်နေကြတာ။ အဲဒီမှာ တချို့အချစ်တွေက ကမ္ဘာကျော်သွားကြတယ်။ တချို့က လူသိနည်းတယ်။ တချို့ကျတော့ ဘယ်သူမှတောင် မသိလိုက်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက အားလုံးအတူတူပါပဲ။ ဥပမာပြောရရင် ရှိမိယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာကျော်အချစ်ဆိုတာ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတို့ရဲ့ အချစ်လောက်ပါပဲ။ တာမှ သိပ်မကွာဘူး။ သူတို့ ကမ္ဘာကျော်တယ်ဆိုတာကလည်း စာရေးဆရာတွေက လျှောက်ဖွဲ့ခဲ့ပြီး ရေးလိုက်၊ ဒါရိုက်တာက နာမည်ကြီး မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုက် လုပ်တာကိုး။ ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်းဆိုရင် ရှိမိယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်ဆိုတာ သေကွဲကွဲသွားတဲ့ သာမန် ချစ်သူနှစ်ယောက်ပါပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူမသိသူမသိနဲ့ သေကွဲကွဲသွားတဲ့ စုံတွဲတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံး သိပြီးသားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အခု ရန်မျိုးနဲ့ ရွက်ဝါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကလည်း တကယ့်ကို ရိုးရိုးလေးပါ။ ပူဆွေးဝမ်းနည်းတဲ့အခါ မျက်ရည်ဝဲပြီး ငိုချင်မယ်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရင် ရယ်မောကြမယ်။

ဒါပါပဲ။ ဘဝဆိုတာ...။

(၁၅)

အောင်ယူမယ်ဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့ အန္တိမရည်မှန်းချက်ကြီး အောင်မြင်သွား ပြီလေ။ မင်္ဂလာဆောင်တာတောင် အတူတူဆောင်လို့။

ရန်မျိုးနဲ့ ရွက်ဝါတို့က အဲဒီ အမြွှာပူးမင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့ သားအရံ၊ သတို့သမီးအရံ ဝင်လုပ်ကြပါတယ်။ ရွက်ဝါက မြန်မာဝတ်စုံ လေးနဲ့လည်း လှတာပါပဲ။ မင်္ဂလာပွဲမှာ သူမက ရန်မျိုးကို မကြာခဏ ခိုးကြည့်တယ်။ အကြည့်ချင်းဆုံတော့လည်း သူမက ရှက်ပြီး အကြည့် လွှဲသွားတာချည်းပဲ။ ပြီးရင် ရန်မျိုးကို မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ ထင်ပြီး ခိုးကြည့်တာပဲ။

သူမ ခိုးကြည့်တာကို ရန်မျိုးက မျက်လုံးချင်း မိအောင်ဖမ်းပြီး ဘာမှမပြောဘဲ မေးဆတ်ပြတယ်။ ရွက်ဝါကလည်း အဲဒါကိုပဲ ရှက်နေ တာ။

ဟုတ်တယ်လေ . . . ။ ရန်မျိုး မေးဆတ်ပြတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရွက်ဝါ က 'ငါတို့အလှည့်ကျရင်ရော ဘယ်လိုလဲ' ဆိုပြီး ဘာသာပြန်နေတာ ကို။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်က အဲဒီလို ပါရမီထူးတာ။ ဘာမှပြောစရာမလို ဘဲ တစ်ဖက်သားကို ရှက်သွားအောင် နောက်နိုင်တယ်။

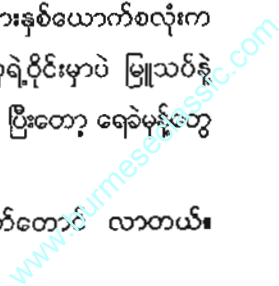
သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လာကြတာဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင်က လူအရမ်းစည်တယ်။ သူတို့ သောက်နေကျ အရက်ဆိုင် ပိုင်ရှင် ကိုယောလှလည်း လာတယ်။ သတို့သားနှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ဖောက်သည်တွေ မဟုတ်လား။ ကိုယောလှရဲ့ပိုင်းမှာပဲ မြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားလို့၊ ပြီးတော့ ရေခဲမုန့်တွေ ကို အားရပါးရစားလို့။

အံ့မယ် . . . ထူးထူးဆန်းဆန်း ဇေလတ်တောင် လာတယ်။

မိုးဦးကျစကာလဦး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စွတ်စို လန်းဆန်းလို့ နေပါတယ်။ မိုးဦးကျစဆိုပေမယ့် တကယ်က မေလတောင် မကုန်သေး ပါဘူး။

အဲဒီမေလထဲမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုကတော့ ကင်ဒိုတို့အတွဲရယ်။ အကောင်အိုတို့အတွဲရယ်ဟာ အတူတူ မင်္ဂလာဆောင်သွားကြတာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဇွန်လဆိုရင် ဝါဝင်သွားပြီလေ။ ကြည့်ရတာ သူတို့တွေက ဝါပြန်ထွက်တဲ့အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

အစက လုံးဝမတည့်ဘဲ မဟာပြိုင်ဘက်ကြီးတွေလို နေကြတဲ့ မဆွေနဲ့ မမီးတို့ဟာ အခုကျပြန်တော့လည်း ချစ်ခင်နေလိုက်ကြတာ။ အမြဲတတွဲတွဲနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရ

လေတက်က လူသိခါစ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင် မှာ အော်တိုလာထိုးခိုင်းတဲ့လူတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ အပြတ်ကို မျက်နှာပွင့် နေတာ။

သတို့သား၊ သတို့သမီးနှစ်တွဲက ညှပ်ပရိသတ်တွေကို မင်္ဂလာ ခန်းမအနံ့ လိုက်လံ နှုတ်ဆက်နေကြပါတယ်။ ကိုယောလှရဲ့ပိုင်းကို ရန်မျိုးနဲ့ ရွက်ဝါတို့က သွားထိုင်ကြတယ်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလျှောက်၊ ဒီလျှောက်ဆိုတော့ ညောင်းလို့ ခဏလာထိုင်ကြတာ။ ပြီးတော့ မြူသပ်တို့၊ ဘွတ်တိုတို့လည်း ရိုတယ်မဟုတ်လား။

ကိုယောလှက ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ရန်မျိုးတို့ကို ဧည့်ဝတ်ပြု တယ်။

“ဟာ . . . ရန်မျိုး . . . လာ . . . ထိုင်ကွာ”

သူနဲ့ ရွက်ဝါကို ကိုယောလှကြီးက အကဲခတ်ကြည့်နေပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ရွက်ဝါက မြူသပ်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ . . . မြူသပ်။ ရေခဲမုန့်တွေကို နင်တို့ချည်းပဲ တစ်ဖြဲ နှစ်ဖြဲ စားမနေနဲ့။ ငါ့ကိုလည်း တစ်ခွက်မှာပေး . . . ။ ငါ မစားရသေးဘူး”

ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ သူတို့စားထားတဲ့ ရေခဲမုန့်ခွက်တွေတ စားပွဲပေါ်မှာ အများကြီးပဲ။ မရှိဘူးဆို အနည်းဆုံး တစ်ယောက် လေး ခွက်လောက်ရှိမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သတို့သား၊ သတို့သမီးအရီ လုပ်နေရတော့ အခုထိ မစားရသေးဘူး။

မြူသပ်က . . . ‘အေး . . . မှာပေးမယ်’ ဆိုပြီး သူတို့အတွက် ရေခဲမုန့်နှစ်ခွက် မှာပေးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေ တို့အတွဲက သူတို့ပိုင်းကို ဧည့်ခံဖို့ရောက်လာတယ်။ ကိုယောလှကြီးက

အကောင်အိုကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး . . .

“ဝမ်းသာတယ် . . . အောင်ကြီးရာ . . . ငါ တကယ်ပြောတာ။ မဆွေလို ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ အခုလို ဖူးစေချင်တာ မင်း သိပ်ကို ကံကောင်းတယ်။ အဲဒါ မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုနဲ့ ကြီးမားတဲ့စိတ် ဆူတာပဲ”

ကိုယောလှက လူကြီးပီပီ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝတ်စားပြီး မင်္ဂလာစကား ပြောပါတယ်။ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ကတော့ ကိုယော လှစကားကြောင့် ဘဝင်ခိုက်ပြီး တဟဲဟဲဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒါကို ရန်မျိုးက ရေခဲမုန့်စားရင်း အပြင်ကတ်သွားတယ် ထင် ပါရဲ့။ သူ့ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားပါတော့တယ်။

“အကောင်အိုတို့များ ရိုးသား၊ ကြို၊စား၊ ခိုးစား . . . အဲဒါနဲ့ပဲ အခု သတို့သားလေး ဖြစ်သွားပါရောလား”

“အမ် . . . ”

ကြည့်စမ်း . . . လုံးဝ အော်တိုပဲ။

သူစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် အကောင်အိုနဲ့ မဆွေဆိုတာ မျက် နှာကို ရဲသွားတာပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတော့ ရွက်ဝါလည်း ရှက်သွားတာ ပေါ့။ ဟိုမြူသပ်နဲ့ ဘွတ်တိုတို့နှစ်ကောင်ကတော့ တဟားဟားနဲ့ကိုနေ တာ။ ခုနက မင်္ဂလာစကားပြောခဲ့တဲ့ ကိုယောလှကြီးလည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်လို့။ ရန်မျိုးတို့များ လူကြီးတွေကို ဒုက္ခပေးတာ။

အဲဒီလို သူများကို ခံရခက်အောင် နောက်ပြောင်တတ်တာလည်း သူ့အကျင့် မဟုတ်လား။

ရွက်ဝါက ရန်မျိုးကို စားပွဲအောက်ကနေ ပေါင်တွင်းကြော ဆွဲလိပ်

၁၄၂ ■ ငယ်သူ့

ပစ်လိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ နိုင်ရာအကွက်ကနေ တိုက်ရတာပေါ့။ ရန်မျိုးက အရမ်းနာသွားပေမယ့် တစ်ချက် မျက်နှာမပျက်ဘူး။ ရယ်တောင် ရယ်နေလိုက်သေးတယ်။ လူနောက်ဆိုတော့ သူက သရုပ်ဆောင်ပါ ကောင်းတယ်။

အကောင်အိုတို့အတွဲလည်း သူတို့ခိုင်းက အမြန်ဆုံး လစ်ပြေးသွားကြပါတယ်။ အခုလိုပွဲမျိုးမှာ ရန်မျိုးကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ လက်ရှောင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ မဟုတ်ရင် လူလည်ကောင်မှာ တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။

သူတို့မင်္ဂလာပွဲဟာ ရန်မျိုး နောက်လိုက်တဲ့စကားကြောင့် အကောင်အိုတို့အတွဲ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရတာကလွဲရင် အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ မပြီးခဲ့ရင် မင်္ဂလာဆောင်က ရန်မျိုး နောက်တာနဲ့တင် ပြဿနာတွေဖြစ်ပြီး ပျက်ခဲ့သဘောရှိပါတယ်။

ကပ်ဖို့ ကောင်းထားလဲ”

“ဒါကတော့ သူတို့မင်္ဂလာပွဲလေဟာ. . .။ နည်းနည်းပါးပါး တော့ သည်းခံရမှာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင် ငါနောက်တာကိုလည်း. . . သူတို့ သည်းခံကြပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“နင်ဟာလေ. . . စကားကို လိုက်ကပ်ဖို့ ပြောနေတယ်။ ဘယ် လိုကောင်မှန်းကို မသိဘူး။ နင် အနောက်ခံရတုန်းကရော ဘယ်လိုနေ လဲ။ ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့”

“ဪ. . . ဟိုတစ်ခါတုန်းက မင်းက ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ် အောင် နောက်ခဲ့တာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့. . . နင်က ဒါတောင် ကိုယ်ချင်းမစာတတ်သေးဘူး”

“ဒီမှာ ရွာဝက်. . .။ မင်းငါ့ကို သေလောက်အောင် နောက်ခဲ့ တုန်းက ငါ မင်းကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ခဲ့သလဲ။ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ ငါ စိတ်ဆိုးခဲ့သလား. . .။ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလား. . . ဖြေလေ”

“နင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်”

“အေး. . . အဲဒါပဲ. . . ငါနောက်မိရင်လည်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြ ပေါ့။ ငါက အကျင့်ပါနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ရွက်ဝါက ခပ်တွေတွေလေး စဉ်းစားသွား တယ်။ ပြီးမှ. . .

“အင်းနော်. . . ဟုတ်သားပဲ”

“.”

“.”

ညနေခင်း ဝိုးတိမ်တွေက ငြိမ်ငြိမ်လေး ရွေ့လျားနေကြတယ်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း အေး အေးလူလူ စကားထိုင်ပြောနေကြတာပါ။ သူမက သူ့ကို ဝင့်ဝင့်စားစား လေး ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။

“ရန်မျိုး”

“ဘာလဲ. . . ရွာဝက်လေးရဲ့”

“နင်. . . ဟိုနေ့က မင်္ဂလာဆောင်မှာ အကောင်အိုနဲ့ အန်တီ ဆွေတို့ကို နောက်လိုက်တာ အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းတယ် သိလား”

“ဪ. . . သူတို့ပုံစံတွေနဲ့ ကိုယောလှ ပြောနေတဲ့စကားတွေ ကိုကျတော့ မင်းက ထည့်မပြောဘူး။ ဘယ်လောက် နားကြားပြင်း

၁၄၆ ■ ဝေမျိုးသွင်

အဲဒီမှာ ရွက်ဝါလည်း ရန်မျိုးအကွက်ထဲကို တန်းခနဲ ရောက် သွားပါတော့တယ်။ ခဏကြာတော့ သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲပါ ရောက်နေ ပြီ။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ရန်မျိုးက ဉာဏ်များပါတယ်လို့။

အခုအတိုင်းဆို လူနောက်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရွာဝက်လေးတစ်ကောင် ပျော်ရွှင်နေမှာ သေချာပါတယ်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန် အလှန် တာဝန်ပေးထားတဲ့ နားလည်မှုတွေပဲ မဟုတ်လား။ ။

BURMESE CLASSIC

လေးစားစွာဖြင့်

ဝေမျိုးသွင်
(၂၀၀၇ ခုနှစ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၀၅၉၉၀၅၀၇]